

kültür • sanat • edebiyat • ve falan-filan

eskiay

No: 03

Temmuz 20

e-dergi

ücretsiz

dergikalbursaman@gmail.com

Hususi ve beratlı bir usul dairesinde istihza edilmiştir...

ahmet taşcıoğlu
ali erdoğan
aycanur erad
aziz yavuzdoğan
dilek demir
ekrem borazan
eray mahmut y
ercan akyol
funda öner
gülşay garip
hale betül aktürk
hasan çağan y
ibrahim ersarac
kemal bilbasar
nazlıhan demir
necati güngör
nursen nar
oruç aruoba
o.yavuz inal
paul auster
seda gürsel

HADI
İYİSİNİZ
ÜÇLEDİNİZ.
Bakalım kaç sayı
gideceksiniz
göreceğiz!

kadına şiddetin zaman diliminde
sosyal medyada ironi eğlencesi
#ErkekYeriniBilsin

Yetişkin dünyanın düzenine isyan
Mezarlıktan tahliye edilen karikatürcü
Resim, karikatür ve dans ile hayatı sobeleyen genç bir ebe
KEL İMAMIN FESLERİ / öykü
Deli mavi gözleri vardı / öykü

Bu dergi, her daim
amatör bir ruh ile
fakat yılların birikimi
bir deneyimle profesyonel
bir tasarım ve yayıncılık
anlayışıyla huzurunuzda...

FENA ADAM

kültür, sanat, edebiyat,
falan-filan

**Kalbur
Saman**

e-dergi
ÜCRETSİZ

Hususî ve beratlî
bir usul dairesinde
istihzar edilmiştir...

No: 03 • Temmuz-2020

Yayın Yönetmeni
ve görsel tasarım:
Aziz Yavuzdoğan

Yazı işleri:
Günce Yavuzdoğan

Editörler:
**Eray Mahmut Y.
Hasan Çağan**

Kapak tasarımı:
Aziz Yavuzdoğan

BU SAYIDA:

• ahmet taşçıoğlu • ali erdoğan • ayçanur erdoğan • aziz yavuzdoğan • dilek demir • ekrem borazan • funda öner • gülay garip • hale betül aktürk • hasan çağan y. • ibrahim ersaraç • kemal bilbaşar • nazlıhan demir • necati güngör • nursen nar • oruç aruoba • osman yavuz inal • seda gürsel

İLETİŞİM:
e-posta: dergikalbursaman@gmail.com
WhatsApp: 0532-235 96 13

© KALBUR SAMAN /
aziz yavuzdoğan, Eskişehir
• Dergide yer alan tüm yazı ve
çizimlerin her hakkı saklıdır.
Yayıncının izni alınarak
ya da kaynak gösterilerek
kısmen alıntı yapılabilir.
Dergide yer alan bütün yazı ve
resimlerin yasal sorumluluğu
eser sahiplerine aittir...

çift sarı yumurta

**Ay inanmıyorum!
Hakkaten mi
öyle? Hadi be!**

TV ekranlarının "Anlı"
şanlı, Türk sosyoloğu,
psikoloğu, filozofu pozlarında
asabi bilge kadın sunucusu,
yumurtladığı veciz sözleriyle
programında insanlarımızı
bilgilendirmeyi sürdürüyor...
Dedi ki geçenlerde;
"Erkek, erkek gibi olmalı
kadın da kadın gibi!"
Yamağı Rami bey'inde geri
kalır yanı yok. O da matematik
bilgimize katkıda bulundu...
Dedi ki;
"İki defa iki, dört eder!"

Dilerseniz elinizin altında...

KALBUR SAMAN e-dergimizi isterseniz dijital platformlarda çevrimiçi okuyabilir,
dilerseniz dijital baskıda basılı bir dergi haline getirip arşivleyebilirsiniz...
Dergimizin genç yazar ve çizimlerinden Nazlıhan ve Dilek Demir kardeşler
siz okurlarımız için bu fotoğrafı görüntülediler...

Memleket HAZRETLERİ

SİZİN AMACINIZ NE? N'APMAYA ÇALIŞIYORSUNUZ?

Covid19
salgın günlerinin
ardından tam
normalleşeceğiz
derken,
fiziksel mesafeye
dikkat etmeyen,
maskesiz dolaşan
insanlar var hala...
Toplum kültür ve
sanata yakın olsun
isterken, kastedilen
de bu değil ayrıca...
Yazıklar olsun!

İnternet sitelerinde hemen her gün
aramalarda en üstlerde görünen
WhatsApp, Zoom, Facebook, Instagram
gibi popüler sosyal medya uygulamalar
hakkında haberler eksik olmuyor...
Tabi bunların pek çoğu, oltaya sazan
gelsin hesabı masabaşı üretilen şeyler...
İçeriğe erişilsin diye de olmadık başlıklar
uyduruyorlar. Çünkü onlar için önemli olan
insanların merak duygusunu istismar edip,
içeriği okutmak için ne kadar çok
tıklatırlarsa o kadar çok reklam geliri elde
etmek demek...

**Karacaoğlu
der ki;**

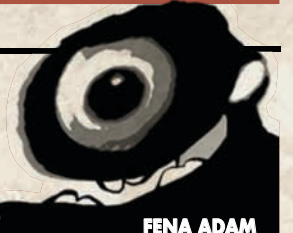
Karacaoğlu der;
Ortadoğu'da yerim var,
çok şükür ki eşbaşkanım var, demim var...
...

Çıktım seyreyledim Halep'i, Şamı,
hesap eylem'ola Rus'un gazi, Çin'in malı..

~ a.y.

• SORU:
Türkiye, ekonomiden tutun da
eğitime kadar Dünya ülkeleri
arasında yapılan istatistiklerde
neden en alt sıralarda yer alıyor?
• YANIT:
İstatistikleri TÜİK (Türkiye
İstatistik Kurumu) yapmadığı
içindir...

MEMLEKETİN
HALİ ORTADA DA
PEKİ N'OLACAK BU
EDEBİYATIN HALİ?
PEHİ PEHİ!

FENA ADAM

Merhaba...

yeni bir sayı ile sizlerle buluşuyoruz...

Amaçladığımız gibi usta kalemlerin yanısıra genç kalemlerin de katılımıyla zengin bir içerik sunma çabamız sürüyor...

Kültür, sanat ve edebiyat dergilerinin arasında ağır edebiyat dilinden kaçınarak farklı bir yerde olmayı tercih ediyoruz...

Bu bağlamda, amatör genç yazar ve çizirlerle yakın bir iletişim içerisinde, çalışmalarını çok katı değerlendirmeler dışında tutup, karşılıklı gönüllülük içerisinde kendilerini ifade edebilme olanağı sağlamak istiyoruz...

Bu sayımızda; ne yazık ki güncelliğini kaybetmeyen kadına şiddet konusunu ele aldık. Edebiyatımızın usta isimlerinden merhum yazar

Kemal Bilbaşar'dan ve de **Ahmet Taşcıoğlu**'dan birer bir öykü

yer alıyor... Tiyatro sanatçısı ve yazar **Ali Erdoğan**'dan

mizahi bir yazıyı keyifle okuyacaksınız... Gazeteci ve

yazar ağabeyimiz **Necati Güngör**'ün edebiyat anekdotları

devam ediyor. Ve yine marikatürist, yazar ustamız

İbrahim Ersaraç'ın da bir yazısı var...

Ayrıca genç gazeteci **Dilek Demir**, **Eray Mahmut Y.**,

Hasan Çağan, **Hale Betül Aktürk**, **Ayçanur Erad**,

Seda Gürsel yazılarıyla, **Oruc Aruoba**, **Gülray**

Garip, **Funda Öner**, **O. Yavuz İnal** şiirleriyle,

Nazlıhan Demir, **Ercan Akyol**, **Şevket Yalaz**

başarılı çizgileriyle sizlerle birlikteler.

Sonraki sayıda görüşebilmek dileğiyle...

aziz yavuzdoğan

parmaklarınızın ucunda

ya da elinizin altında!

bilgisayarınızda
tabletinizde ve
akıllı telefonunuzda!

ister çevrimiçi okuyun
isterseniz pdf dosyasını indirin
ve dijital baskıcıda basılı dergi
hâline getirip arşivleyin...

Kültür, sanat, edebiyat
ve falan filan
**Kalbur
Saman**
e-dergi

eskiay

issuu

www.azizyavuzdogan.com

bize yazın... !

• Yayımlanmasını istediğiniz
yazı ve çizim çalışmalarınızı
değerlendirilmek üzere
her ayın 15'ine kadar
dergikalbursaman@gmail.com
elektronik posta adresimize
gönderebilirsiniz...

**DERGİMİZ DİJİTAL PLATFORMDA
ÜCRETSİZ YAYIMLANMAKTADIR...**

Çevrimiçi okumak için:

<https://issuu.com/dergikalbursaman>

PDF indirmek için:

<http://www.azizyavuzdogan.com/images/e-dergi/kalbursaman>

DERGİMİZ TİCARİ BİR AMAÇ TAŞIMAMAKTADIR. PARAYLA SATILAMAZ...
OKURLARIMIZ BU DERGİYİ DİJİTAL BASKICIDA BASILI BİR DERGİ YAPTIRIP ARŞİVLEYEBİLİRLER...

Sosyal medyada bir ironi

Geçtiğimiz ay sosyal medya günlerce **#erkekyerinibilsin** etiketi altında bir akımla çalkalandı.

Ünlü isimlerin de katıldığı akımla kadınlar, maruz kaldıkları cinsiyetçi dili erkeklerle uyarlayarak ve eğlenceli hale dönüştürüp farkındalık yaratma çabasında oldular...

Gaye Su Akyol: "Bu akım erkekleri düşünmeye zorluyor"

Ben hayatım boyunca "kadınlar şöyledir, erkekler böyledir" saçmalığını duymaktan çok sıkıldım. 7 milyar insanı ikiye bölüp genelleyerek sınıflandırmaya ve baskı altına almaya çalışan bu dille sürekli dalga geçmek istiyorum. Bu

berbat düzeni dalga geçe geçe bitireceğiz. Bir kullanıcının tweetini devam ettirdim. Akım çığ gibi büyüdü. Bu tür bir yaklaşım erkekleri asla maruz kalmadıkları bir yerden düşünmeye zorluyor. Kadınlar için kabusa dönen bir düzende dile yerleşmiş cinsiyetçiliği ayırmıcılığı yeniden ve ironik bir şekilde inşa ederek hem trajikomik hem de yanında olmak isteyeceğin türden bir mizah üretiyor.

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu Genel Sekreteri Fidan Ataselim:

Toplumda bir şeylerin farkına varmak için farklı yöntemler izlemek gerek. Bu akım toplumun kadınların yaşadıklarını anlaması için çok güzel bir yöntem oldu. Bunu başlatan arkadaşımızın da aklına sağlık. Gündelik hayatta kullanılan o ifadelerinin öznesini değiştirdiğimiz zaman herkes nasıl irkiliyor, okuyan erkekler garip oluyor... İşte biz kadınlar o okuduğumuzda yaşanan rahatsız olma hissini her gün yaşıyor. Bu ifadeler kadınlara normalmiş gibi dayatılıyor. Kullanılan dilin ne kadar cinsiyetçi olduğunu göstermiş olduk. Hatta bazı erkekler de akıma katıldı, kendilerini tiye aldı. Ancak daha sonra bundan rahatsız olan erkekler ortaya çıktı. Bundan bile rahatsız olmaları yine içlerindeki erkekliği tutamadıklarını gösteriyor. Bütün bu cinsiyetçi söylemler bakış açıları kadınların şiddete uğramasının, öldürülmesinin yolunu döşeyen taşlar. Artık herkes diline dikkat etsin, cinsiyetçiliklerinin farkına varsın.

eray mahmut y. / aktüalite

Geçtiğimiz ay Twitter'da Ruq isimli bir kullanıcı "Kocam isterse çalışabilir" tweeti atmasıyla başlayan akıma müzisyen Gaye Su Akyol, "Plajda üstsüz erkek perdesiz eve benzer. Ya satılıktır ya kiralık" yazarak katılınca ardından binlerce kadın sosyal hayatta ve iş hayatında karşılaştıkları cinsiyetçi yorumları erkeklerle yönelik değiştirerek 'erkek yerini bilsin' akımını sürdürdü. Ünlü isimlerin, belediyelerin ve üniversitelerin katıldığı akımda yer alan tweetlerin bazıları şöyleydi:

Nükhet Duru: Poposu yakın olan erkekten korkacaksın

Sıla Gençoğlu: Erkeği boş bırakırsan ya davulcuya ya zumacıya...

Gaye Su Akyol: Erkek dediğin evinden damatlığıyla çıkar, kefeniyle döner.

Şişli Belediyesi: Erkekleri her türlü tehlikeden korumak amacıyla ürettiğimiz Pembe Otobüsler çok yakında Şişli'de!

İstanbul Büyükşehir Belediyesi: İETT otobüs şoförlerimiz, saat 22.00'den sonra erkek yolcularımızın güvenliği için otobüsten durak beklemeksizin istediği yerde inebilmelerine yardımcı olacaktırlar.

Eskişehir Büyükşehir Belediyesi: Erkek Danışma ve Dayanışma Merkezi'miz her türlü şiddete maruz kalan erkekler için ücretsiz hukuki ve psikolojik danışma hizmetlerini sürdürüyor. Yaşar Üniversitesi: Pozitif ayrımcılık uyguluyor erkeklerin üniversite okumasını sonuna kadar destekliyoruz.

...

Konuyla ilgili sosyal medyadaki paylaşımları sizler için derledik:

- Erkeğin en güzel kanyeri babayktır.
- Erkeğin sırtından sopayı karnından sıpayı eksik etmeyeceksin.
- Ya beni çıldırtmak mı istiyorsun erkek dediğin hesap mı öder.
- Maskülinizmi savunan çirkin ve şişmandır. Genellikle kadınlar tarafından reddedilmiştir. Maskülinizm kanyı buluncaya kadar.
- Elbette kötü kadınlar da var şiddet uygulayan, tacize tecavüze karşın, suç işleyen. Ama unutmayın, o kadınlar da bir baba, bir erkek yetiştiriyor.
- Dünya erkekler gününde, erkeğe yönelik şiddet yine kadınlar arasında tartışıldı. Bari birkaç tane de erkek konuşmacı olsaymış!"
- Babanızın evlenmeden önceki oğlanlık soyadının iki ve üçüncü harfi.
- Kocam tutturdu çalışacağım diye. Yav senin kazanacağın paraya ihtiyacımız mı var? Çok istiyor tamam çalış dedim, hevesini alsın. Çocuk olunca bırakacak nasılsa
- Erkekler çiçektir.
- Erkekten orkestra şefi olmaz.

#ErkekYeriniBilsin

- Bir erkeğin ağzına küfür hiç yakışmıyor.
- Bir erkek için en iyi meslek öğretmenlik.
- Çocuklarına evine rahat rahat vakit ayırır.
- Erkekler tıraş bıçaklarını siyah poşetle taşımaları ben görmek zorunda mıyım onların tıraşını.
- Kes sesini. Erkek gibi dırdır yapma.
- Senin babana abine yapılsa hoş mu?
- Erkek dediğin İstanbul gibi olmalı.
- Fethi zor, fethedeni tek.
- Erkek köpek kuyruğunu sallamazsa dişi kovalamaz.
- Dövmemiş sövmemiş ne yapmış ya!
- Çapkınlık kadının fitratında vardır, erkek dediğin azıcık sineye çekmeli!
- Evlenilecek erkek var, eğlenilecek erkek var.

- Kayınço kaymaktan tatlıdır.
- Erkek kendini gelecekteki hanımı için saklamalıdır.
- Erkek cinayetleri çok abartılıyor, bu toplumun başka sorunları da var. Sadece erkekler ölmüyor ki.
- O şortun boyu ne oğlum ablan bacaklarını karar.
- E kadını.. Gözümlüz kayıyor.
- Şimdi kızım istediği saatte eve gelir, ona bir şey demem ama oğlan öyle mi? Onun öyle olur olmaz saatte dışarda işi yok. Bak ben yoldan geçen adamlara bakıyorum mesela ona da bakarlar.
- Boşanmaların artmasının nedeni erkeklerin iş hayatına girmesinden kaynaklı, asıl görevi olan kocalığı unuttuyor çalışan erkek.
- Erkek erkekliğini bilmeli, kapıyı güler yüzle açıp masaya bir tabak sıcak yemek koymalı çünkü kadının kalbine giden yol midesinden geçer.
- Erkek düşmanı değilim. Benim babam da bir erkek.

Kadına şiddet konusunda gecikmiş bir yazı...

Türkiye’de kadına dönük şiddetin yaygınlığı, kuşkusuz yabancı olduğu bir gerçek değil. Ama rakamların bu derece kötü olduğunu, örneğin evde şiddet gören kadınların oranının yüzde 42’ye kadar yükseldiğini, itiraf edeyim, atlamışım.

Beni bu alandaki korkutucu verilerle karşı karşıya getiren, 8 Mart Dünya Kadınlar Günü dolayısıyla gazetelerde yayımlanan haberler ve özellikle de Hürriyet’in aile içi şiddet konusunda 2004’ten beri yürüttüğü sosyal sorumluluk projesi dolayısıyla düzenlenen etkinlikler oldu.

SAKLANAN BİR SORUN

Türkiye’de aile içi şiddet konusunda ulusal düzeyde ilk kapsamlı bilimsel saha çalışmasının ancak 2008 yılında yapılabildiği olması bile Türkiye’nin bu büyük toplumsal yarasına el atmakta ne kadar geç kaldığını göstermeye yetiyor.

Nimet Çubukçu’nun Kadından Sorumlu Devlet Bakanlığı döneminde önemli ölçüde AB fonları kullanılarak yapılan bu araştırma, bugün için sorunun boyutlarını gösteren en önemli kaynak. Yaklaşık 150 kadın görüşmecinin kullanıldığı bu dev projede yüz yüze görüşmeler için tam 24 bin 48 haneye girilmiş.

Araştırmanın en çarpıcı sonucu, mülakat yapılan kadınların yüzde 49.1’nin eşi ya da birlikte olduğu kişiden şiddet gördüğünü ifade etmiş olması. Bu oran kırsalda yüzde 46.6’ya çıkarken, kentlerde yüzde 40.3’e düşüyor. Şiddet görenlerden dörtte biri yaralanmış.

Rapor, şiddet gören kadınların yarıya yakın bölümünün görüşme öncesi maruz kaldığı şiddeti kimseye anlatmadığını, yani bunun “saklanan bir sorun” olduğunu gösteriyor. Daha ürkütücü olan bir sonuç, şiddet gören kadınların, şiddet görmeyenlere kıyasla 4 kat daha fazla teşebbüs etmiş olması.

KADINLARDA ŞİDDETİ ONAYLAYAN BAKIŞ

Son dönemde aile içi şiddet konusunda mikro ölçekte yapılan araştırmalarda büyük bir artışın gözleniyor olması da önemli bir gelişme. Bu çerçevede Kayseri’de yapılan bir araştırma özellikle önem taşıyor. (Melis Naçar, Zeynep Baykan, Serpil Poyrazoğlu ve Fevziye Çetinkaya’nın araştırması.)

Bu araştırmada “Şiddet görmenize neden olan faktör nedir?” sorusu yöneltiliyor. Gelen yanıtların yüzde 38.6’sında kadınlar kendilerini suçlu görüyor. Bu rakamlar, kadınların azımsanmayacak bir kesiminde evde şiddete maruz kalmalarını haklı bulan, bunu içselleştiren bir bakışın hâkim olduğuna işaret ediyor.

Fethiye’de Gülşah Deniz ve Serap Babacan’ın yaptığı bir araştırmaya göre ise kadınların yüzde 58’i kullanılan yöntem işkence değilse evliliğini devam ettirme eğiliminde.

Denizli’de yapılan bir araştırma ise şiddete maruz kalan kadınların yüzde 43’ünün haftada birkaç kez, yüzde 29’luk bir kesimin ise her gün düzenli şiddet gördüğünü gösteriyor. (Faruk Kocacık ve Mustafa Çağlayandereli’nin araştırması.)

ÖNCE ZİHNLERDEKİ KADINI ÖZGÜRLEŞTİRMEK Sevindirici bir gelişme, son yıllarda aile içi şiddet konusunda önemli bir toplumsal farkındalığın ortaya çıkıyor olması. Hürriyet’in 2004 yılında başlattığı Aile İçi Şiddete Son Kampanyası bu alanda önemli bir ilk oluşturuyor.

Aile içi şiddet, Türkiye ile AB arasındaki tam üyelik sürecinde de giderek önemli bir sorun olarak belirleniyor ve AB’nin ilerleme raporlarında geniş bir yer tutuyor.

BM’nin Türkiye Temsilciliği’nin raporunda da Türkiye’deki 35 milyon kadına sadece 52 sığınmaevinin düştüğüne dikkat çekilmesi bir başka sorunlu alan.

Hürriyet’in kampanyasını başlatan ve kararlılıkla yürüten İcra Kurulu Başkanı Vuslat Doğan Sabancı’nın önceki gün bu konuda düzenlenen konferansı açarken yaptığı konuşma, sorunun çözümü için yalnızca sadece sığınmaevleri ve eğitimin yeterli olmadığını vurgulaması bakımından önemliydi.

“Çok daha fazlası gerekiyor. Önce kadının ailedeki ve toplumdaki yerinin, ekonomik ve sosyal olarak eşit olduğunun içselleştirilmesi gerekiyor” dedi Vuslat Doğan Sabancı ve ekledi:

“Önce zihinlerdeki kadını özgürleştirmek gerekiyor.”

a(Kaynak: Sedat Ergin, 10 Mart 2010, Hürriyet Gazetesi)

KADINA ŞİDDET Mİ DEDİNİZ?

Hale Betül Aktürk

Kadına şiddet abartılıyor. Sadece fiziksel kas gücüne dayanarak başka bir bireyin üstünde tahakküm kurmaya kalkmakla;

ırkçılık ve sömürgecilik faaliyetleri arasında bir fark görmüyorum. Birinde deri rengi ve kültür farklı, diğerinde cinsiyet... Cinsiyetler arasında hak farklılığı olduğunu düşünen ve böyle davranan bir kişi, ırkçılık konusunda da yüksek bir potansiyele sahiptir...

Dilek Demir

Kadına şiddet olarak tanımladığımız kavram salt kadına şiddet olarak kalmamaktadır kalmamalıdır. Toplumun en küçük yapı birimi olan aileler ve bu ailelerde çocuklarımızın, geleceğimizin oluşmasını sağlayan büyük bir güç. Aslında kadına biçilen roller ve normlar sadece bununla tutulmamalı çünkü en büyük yanlış bu cinsiyetçiliği yaparak insanları kadın ve erkek olarak ayırırken onlara gerekli roller ve normlar biçmektir. Bu da toplumda büyük bir ayrışmayı getirmektedir. Böylelikle kendine biçilen rollere uygun davranışlar gösteren toplumlar kadınları ötekileştirme ve gereken hakları kadınlara tanımamakta onları toplumun bir parçası olmasına karşı çıkmakta. Ancak toplumun içinde yer alan ve alacak olan kadınlar; ötekileştirilmeden, haksızlığa uğramadan, hakları ellerinden alınmadan kısacası sadece cinsiyetleriyle değil, fikirleriyle toplumda var olan insanlardır. Bu nedenle bir insanın bir insana şiddeti ne kadar kınanıyorsa kadına olan şiddet de kınanmalı ve yargılanmalıdır, gerekli haklar savunulmalıdır. Sadece güç ile olan şiddet değil, buna sosyal medya şiddeti, mobbingi ve sözlü şiddeti de eklemek yerinde olacaktır. Yani her türlü şiddet suçtur ve tüm bunlara yönelik toplumun üzerine düşeni yapması gerekmektedir...

Bir hocamız vardı...

Bilmediğimizi bildiren, kurallara uymamızı sağlayan düzen, eğitim, arkadaşlar, çalınması beklenen ziller, geçmeyi beklediğimiz dersler, istemediğimiz sunumlar, sevdiğimiz (çok nadir olsa da) dersler, çok sevilen boş dersler bu liste böyle uzaaaaa gider. Neyse ki bugün biraz bizde katkısı olan en azından hepimizin anılarında bulunan öğretmenlerimiz ya da bazılarımızın deyişiyle "hocalarımızdan" bahsetmek istiyorum...

dilek demir / deneme

Kimileri gerçek manada dönüm noktalarımızdan olurlar. Kimileri çoğu şeyi değiştirebilir. Bir insanın hayatına dokunmak, ona doğruyu göstermek, bilmediğini bildirmek önemlidir. Öyle ki ondan denmiştir *"Bana bir harf öğretene 40 yıl kölesi olurum."* sözü...

Öğretmenler hayatımıza en çok dokunanlardır. Çoğu anılarımızın içindedirler. Bize değer katanlar, karakterimizin oluşmasında büyük katkısı olan kişiler. Öğretmenlerimiz yaşam serüvenimizde ailemizden sonra dönüm noktalarımızdan olan insanlar. Herkesin hayatı boyunca bazen yüzünde bir tebessümle bazen de kalp kırıklığıyla hatırladığı hocaları vardır elbette.

Eğitim yıllarımızda ders anlamında öğrendiklerimizin dışında anılarımızda yer eden pek çok an da vardır. Şanslıydım ki benim de eğitim hayatım boyunca birkaç anı biriktirebildiğim birbirinden fazlaca farklı hocalarım vardı. Her birinin ayrı bir tadı vardı hayatımızda. Bir gün sınıf arkadaşlarıyla kulaklarını çınatabileceğimiz hocalarımız...

İnsanlar hakkında çıkarımlar yaparız. Sıralamalar, sınıflandırmalar, kimisini çok severken kimini yakın göremeyiz, kimi hocalar yalakalık diye adlandırdığımız iltifatları çokça severken kimisi buna gerek bile duymaz, kimisi not konusunda epey cömertken,

kimisi çokça cimri olabiliyorken, kimisinin soracağı sorular sınırlıyken kimisi en ince ayrıntısına kadar her şeyi kurallarına göre yapmaya devam edebiliyor...

Mesela pek çok hocanın kendine göre kuralları var. Kimisi çok disiplinli olmamızı beklerken kimisi daha rahat davranan hocalar. Şimdiyse lise yıllarıma geri dönüp baktığım zaman, yani daha çok çok toy bir öğrenci iken hocalar hakkında hiçbir fikrimizin olmadığı dönemlerden. Sonra zaman geçiyor dönemin ilk sınavı geliyor tabi dedikodular da beraberinde *"Su iyi hocadır, kopya çektirir görmezden gelir su hoca çok kuralcı sakın kalkışmayın."* yani dedikodular, söylentiler, analizler...

Neyse ki ilk matematik sınavımız geldi çattı, sınıf ortalamasına bakersak fena da bir sınıf sayılmazdık ama yine de bir deli kuvvetiyle sınavda kopya çekmeye cesaret edip kağıtları değiştirmeye kadar vardı bu iş. Kağıtları değiştirdik arkadaşla ama ben onun kağıdını dolduran tarafım yani konu benim açımdan çok da ilgi çekici değildi. Yani diyeceğim o ki; hoca gözünün önünde olan onca şeyi asla görmüyormuş gibi davrandı. Ama matematik hocamız gayet dakik giyim kuşamından anladığımız kadarıyla biraz eski sever ve *"ders dinle dinleme ben anlatmama bakırım maasımı alırım kimsenin etlisini sütlüsüne karışmam"* diyecek bir tipti. Tipti diyorum gerçekten bir karakter düzenlemesi yapışa ancak tip olabilecek bir hocaydı. İyi niyetliydi ancak bize pek bir şey kattığını ne yazık ki söyleyemem. Zaten eğitim sistemimizde

tüm bu tipler yüzünden bu halde değil mi? Hepimizin hayatında sırf temelimiz o hoca yüzünden kötü diye üzerine kuramadığımız pek çok hayalimiz var... Velhasıl benim öyle, matematiği sevmemedim belki sayısal bir bölüm seçecektim üniversitede ama *"Ben maasımı almaya bakırım kimsenin hayatına karışmam ne yaparsanız yapın ben anlatıyorum siz kapın bakalım."* diyen bu tip hocalar yüzünden çoğu kişi bu durumda...

Madem ki başladım anlatmaya öyleyse başka tip hocalarımdan da bahsedeyim. Bir de çok kuralcı bir hocamız vardı. Tabi ki edebiyat hocamız severdim kendisini gayet de akılda kalıcı anlatırdı. Kuralcılığı giydiği kıyafetin iki gün üst üste aynı olmamasından, sürdürüğü oje renginin kıyafetine uygunluğuna özen göstermesinden, her ders başında önceki dersin konusunu anlatmasına kadar her yönüyle disiplin bir hocamızdı. Neyseki bizimle hala irtibatı kesmedi hala derslerde ve öğretmede olan bilgisi ve ilgisini bizden kesmedi. Böyle hocalar var olsun...

Edebiyat hocamızın tam zıttı olan bir hocamızdan da bahsetmek istiyorum. Çoğu kez sınav notlarını sistemin kapandığı güne zar zor yetiştiren, çok fazla bir şey öğretmeyi daha doğrusu ezberi sevmeyen, kendi metoduyla uygulamalı öğretim yapan kamera hocamızdan bahsetmek istiyorum. Kamera hocası demem sizleri şaşkınlığa uğratmasın ya da ne alaka demeyin çünkü ben bir meslek lisesi mezunuyum ve radyo televizyon alanında eğitim aldım. Gerçek manada eğitim aldım çünkü sonrasında iletişim fakültesi seçmemin ve şu anda bu yazıyı yazabilmemin sebeplerinden olan hocalarım radyo tv bölümü hocalarıdır. Zaten alanda iki hocamız vardı yani kendi yağımızda kavrulurken. Aslında üniversite hayatım boyunca fotoğraf makinesi eline değmeyen ben; l isede kamera, çekim, senaryo, kurgu yani kısaca işin mutfağının tam anlamıyla içindeydim...

Bu nedenle özellikle geleceğimi yönlendirmemde ve inşa etmemde büyük emeği olan iki hocamdır. Dedikim gibi çok rahat hocadır söylentileri bu hocalar için de geçerliydi. Hatta o kadar ki hocalarımız güvenerek bizim notları okula girmemizi istemişlerdi. Bunu anlatınca yok artık diyebilirsiniz ancak net bir

şekilde hepsinin yaşanan tatlı anılar olduğunu söyleyebilirim. Yine bu hocalarımızın da kendi içlerinde anlaştıklarını ve mutlu olduklarını en azından rahat bir çalışma ortamında olduklarını her hal-lerinden anlayabilirsiniz. Gerek bizlere sınav notlarını karne almamıza bir hafta kalmışken açıklamalarından, gerek sınav kağıtlarını bizim yanımızda okumalarından, ders anlatma tarzlarından, bizleri evlerimize arabalara bırakmalarından, yani kısaca hocalarımız gerçekten rahatın da rahatı insanlardı. Aslında hayat enerjileri takdire şayan ve hayata bakış açıları ve eğitim sistemini gerçek manada kullanmaları, kendi kurallarını kendileri koymaları tebrik edilecek bir başarı bizim gibi öğrenciler bazında bakacak olursam. Yani gayet öğretici öğretiyor gibi yapmayan, ezber ya da anlık öğrenmişliklerin ötesinde bana çok şey katan canım hocalarım. **Şanslıyım sanırım... :))**

Velhasıl pek de şanssın tek düze gidemediği o yıllara geri dönüyorum şimdi tuşların arasında. Yani üniversite yıllarını geldi çatı... Toy bir üniversite öğrencisiyken yani üniversitenin ilk yılından sonraki yıllara bakacak olursam zaten çok da şanslı değilseniz çoğu arkadaşlık gibi çoğu **hoca-öğrenci ilişkisi** de anlık oluyor yıllık değil. Günü geçiştirmelik, anı geçiştirmelik ya da dersi geçiştirmelik. Üniversite yıllarımda da işte böyle anılarım çoğunlukta. Kimi üniversitelerde hatta çoğunda eğitim sistemi zaten oturmamıştır bunu zaten ikinci sayımdaki ben ve diğer arkadaşlarımın ağzından da çokça duyulan bir sitem olarak okudunuz. Şimdi işte tam da buna değinmek istiyorum. Yani eğitim sisteminin çoğu; üniversitede hocaların egoları üzerine kurulan eğitim sistemlerini işaret ediyor. İşte bizimkisi de öyleydi. Çoğu hocalarımız devamsızlığı geçiş notu olarak görüyorlardı kendilerini bir ego manyağı yaparken; araştırma görevlileri köleleri, bizlerle onların ders askerleriydik. Aman derse falan gelmezsek eğer kesinlikle kaldın asla geçemezsin, itliğine seni vize sınavından geçirir ama final için ümitlendirip sonra ff bile olmayan fd olan devamsızlık notuyla bırakırım böylelikle egomu bir yandan tatmin ederken bir yandan da derse gelmesen bile derse gelenden daha yüksek not almanı engellerim. Çünkü sen benim gözümde bana emek vermiyorsun onun derse geliyor olması da benim egoma hizmet ediyor. İşte üniversite hayatımdaki hocalarımın başansızlıklarını böyle özetleyebilirim. Tamam öğrencinin görevi derse gelmek ama bir şey alamayınca neden derse gelsin noktasında insan isyan edip beyin yakabiliyor. Benim de arada kalmışlığım ve versiz yurtsuzluğum biraz öyleydi. Ama öyle böyle bitti. Tüm eğitim hayatı belki de tüm bunlara rağmen bitmedi. Hayatta her şey bir öğretmen değil mi öğrenmek isteyene...

Bugün geçmişe küçük bir yolculuk yapıp hayatımda dönüm noktaları olan ve etkisiz eleman olan canım hocalarımdan bahsettim. Yani birler ve sıfırlar. Söylemem gerekiyor ki daha çok yol katetmem lazım ve hiçbir zaman tam anlamıyla tamamlanamayacak biz insanlar için *(burada egolarımızı tatmin etmeyi çok isterdim fakat ne yazıkki gerçekler...)* hayatımızda ilerlerken öğretmenlerimiz önemli bir ilk adım...

Hayat ve seçimler garip kader zaten başlı başına bir muamma ama bize sunulanlar ile en iyisini yapmaya çalışırsak şayet bunu da adımlarını ve yönleri iyi takip ederek yapmalıyız...

Hayatımızda hep yol gösterici hocalarımız olsun. Gerçekten işini severek yapan insanlar; hepimize eğitim versin ve geleceğimizi aydınlatsın. Bizlere eğitimi sevdirenler, yeri gelsin bizimle arkadaş olsunlar ama yeterli işlerini severek yapan öğretmenlerimiz olsun her birimizin hayatında...

Paul Auster

“Duvar Yazıları”ndan seçmeler...

• Terk edilen birine hayat nasıl gidiyor diye sorulmaz. Zaten onun için tek sorun hayatın devam etmesidir...

• Aslında çok konuşan kadın yoktur. Karşıdaki hiç bir şey anlamadığı için açıklama yapmak zorunda kalan kadın vardır...

• Bir erkeğin bir kıza söyleyebileceği en güzel söz; “Birdaha ki seveceğim kız, bizim kızımız olacak” demesidir...

• Bir insanı neden sevdiğiniz sorusuna cevap bulamıyorsanız, onu gerçekten seviyorsunuzdur...

• Ben 4 kişiyim: 1 ben, 2 içimdeki, 3 aynadaki, 4 kalbimdeki. Beni geç, içimdeki zaten deli, kır aynadaki. Ya kalbimdeki?

Aslında sorulmalı “senin için ölürüm” deyin sevgiliye. “Sen benim için ölürsen ben kimin için yaşayacağım” diye...

• Sana birkez ihanet edeni affedersen seni yine kullanır; Çünkü ihanet bir ruh hali değil, karakterin dökülüş biçimidir...

• Hayatın matematiğinin farklı olduğu hep sonradan anlaşıyor. Ve anlıyor ki insan; değer vermek yalnızca matematikte işe yarıyor...

• Bir kadının ne dediğine değil, ne demek istediğine kulak ver. Çünkü onlar, kimse kırlmasın diye bazı şeyleri söylemezler...

• Sen istersen eğer geçmiş unutulabilir; ama yaptığın her seçimde birdaha düşün: “Çünkü gelecek, geçmiş kadar insafli olmayabilir...”

• Biliyorum ki düşmek değildir insanları üzen... Elinden tutar gibi yapıp aslında itenlerdir insanı hayata küstüren...

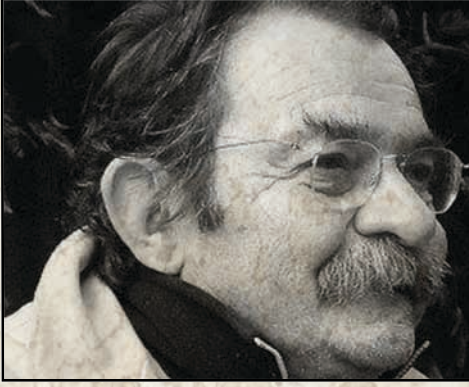
• Artık insanları tanımak için zaman kaybetmiyorum; nasılsa onlar zamanı gelince kendilerini tanıtıyorlar...

• Sizi tatlı kılacak kadar mutluluğunuz olsun, güçlü kılacak kadar acınız ve sizi kullanmalarına fırsat vermeyecek kadar umudunuz...

• Hayatı gözyaşlarıyla ödüllendireceğine, gülüşünle cezalandırır...

• Basit erkek, bütün bayanlara güzelsin demeyi tercih eder, bu bir gerçektir. Hiç bir kadın da buna inanmaz, bu da bir gerçektir...

© Bu yazının her türlü telif hakkı Paul Auster'in kendisine ve/veya temsilcilerine aittir.

Oruç Aruoba
(1948-31 Mayıs 2020)

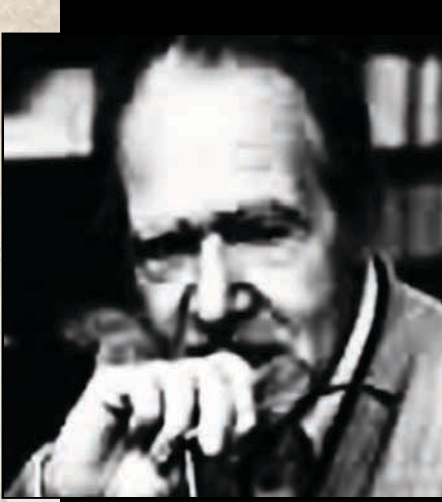
anısına saygıyla...

dalda

Buradayım:
Uyurum belki bir gün.
Belki bitiririm bir gün
delik deşik kozamı
dökülüp gitmeden bütün dut yaprakları
bir gün
bir güç bulur içimde
son bir gayretle
son salgılarımı gezdirir
deliklerimde tırtılım
tıkar gediklerimi.
O zaman
büzülür, dalarım uykuya -
eski beni yokedecek
yeni beni varedecek:
Bomboş, dopdolu
seslerden, esintilerden uzak
içinde gittiğim
oluştığım.
O uyku:
Bembeyaz.
Benden önce de uyunmuş
benden sonra da uyunacak.
Simsiyah.
Korkulacak, özlenecek -
eskileri geride bıraktıracak
yenileri geri getirecek
o uyku.
O uyku:
Verimsiz, çiçek dolu.
Grilerden, renklerden uzak
içinde yittiğim
oluştığım - olduğum
o uyku.
Uyanışı var mı, olacak mı
belli olmayan:
Belki çürüyüp kuruyup içinde
yiteceğim
belki kanat takıp içinden
çıkacağım
o uyku.
Herşeyi, herkesi geride bırakabileceğim -
yalnızca yeni ben, onun yeni gökyüzü
yeni kanatları, rengarenk
geniş, gergin.
Neleri, kimleri bırakıp ilerlediğim -
neleri, kimleri anımsadığım, özlediğim

belli olmayan:
hiç olmadığım, hiç olmayan
o uyku.
Hiç olmadı, belki hiç olmayacak
o renkli güçlü kanatlar
o hafif esintili uçuş
o aldırılmaz bakış -
olmadı hiç:
olmayacak.
Zaten
tırtılım da kozam da
olmadı benim hiç -
kelebeğim, hiç:
Ben zaten
hiç olmadım.
Hep vardım oysa ki.
O uyku:
yokolmam ile varolmam arasındaki
köprü
beni en baştan yaratacak
dürtü -
hiç olmadı.
Hep vardım oysa ki:
Hep arayarak
dingin seslerden çıkıp gelecek
bir tınıyı:
Beni varedecek
kanat olacak
açılacak, yayılacak
acılı olacak
sevinçli
bir tını.
Hep olan
Hep olacak.
O tını:
Uykum boyu beni oluşturacak
sonra bırakacak varolmayı bana
uyandıktan sonra:
Yoktu
olmayacak.
Uyuyamadığım
uyanamadığım
o uyku:
olmadı
yoktu
olmayacak.

oruç aruoba

Kemal Bilbaşar

1910 yılında Çanakkale'de doğan Bilbaşar, orta öğrenimini 1929 yılında Edirne Öğretmen Okulu'nda tamamlamış, iki yıl ilkökul öğretmenliği yapmıştır. Yüksek öğretimi Gazi Eğitim Enstitüsü Tarih-Coğrafya Bölümü'nde tamamlamış, 1935 yılında mezun olmuştur. Aynı yılın resim-iş bölümü mezunlarından Bediye Bilge ile evlenmiş, İzmir'e yerleşmiştir. Hayatları boyunca biri birlerinden bir gün olsun ayrılmayan çiftin iki çocuğu olmuştur. Nazilli ve İzmir Karataş Ortaokullarında öğretmenlik yapan Bilbaşar 1961 yılında emekliye ayrılmış, bir süre siyasetle uğraştıktan sonra 1966'da İstanbul'a yerleşmiş, kendini tümüyle yazmaya vermiştir. Kemal Bilbaşar'ın edebiyatla ilgisi Gazi Eğitim Enstitüsü'nde başlamış, ilk öykülerini İzmir'de Cahit Tanyol ve İlhan İleri ile birlikte çıkardıkları Aramak dergisinde yayımlamıştır (1939). Bu dönemde Halkevlerinin açtığı öykü yarışmasında ilk ödülü kazanan yazar, 1945-1952 yılları haric, sürekli öykü yayımlamış, radyo oyunları yazmış, pek çok gazete ve dergide öykü, roman ve makaleleri çıkmıştır. Tiyatro, senaryo ve ders kitapları da yazan Bilbaşar, 1961 den sonra daha çok roman türüne ağırlık vermiştir. Bilbaşar 1939 yılında Budakoğlu öyküsüyle Ankara Halkevi Öykü yarışmasını, Cemo adlı romanıyla 1967 yılı Türk Dil Kurumu Roman Ödülü'nü, 1970 yılında da Yeşil Gölgeli adlı romanıyla May Roman Ödülü'nü kazanmıştır. Yazar 21 Ocak 1983'te aramızdan ayrıldı...

Kel İmamın fesleri

kemal bilbaşar / öykü
ercan akyol / desen

Muhtar Osman tabutluğun önündeki musalla taşına oturmuş, dalgın dalgın bıyık yoluyordu. Köyün rençberini, sığırtmacını, ağasını, muhtarını hiçbir fark gözetmeden taşımış olan, rengi kararmış eski köy malı tabut içinde, bir gün gelip bu taşın üzerinde kendisinin de bir an konaklayacağını hatırladığı için değildi bu düşünceli hali...

Konya'da Mevlana türbesinden yetişmiş, bir ramazan cer'i ilintisiyle gelip, bu mescide yerleşmiş ve bir zaman sonra köy ağasının kızını almış olan Kel imamla, bu işlerin içinden çıkabilme konusunda anlaşıp anlaşamayacağını hesaplıyordu.

Duvarlarına tezekerler yapıstırılmış mescidin avlusunda, yarı çıplak, yamalı entarili, ya da omuzdan atkılı çapraz bağlarla mavi donları koltuklarına dek çıkmış çocuklardan bir bölümü, arada sırada burunlarını yenleri ile silerek, çeşme yalağından akan çirkefli sulara bağırarak oynuyorlar, öteki bölümü Kel imamın namazda olmasından yararlanarak ham erikleri taşıyıp kaçıyorlardı. Avlunun öbür yanında, Kel imamın evi önündeki fişki yığınında tavuklar eşiniyor, bir beyaz keçi, sıtmaya şifa, ince çaputlar bağlı bir yabancı erik fidanının dikenli körpe filizlerini koparmaya çalışıyordu.

Muhtar, çevresini göremeyecek kadar koyu bir kızgınlık dumanı içinde yüzyordu. "Allahın başlarına keleş hastalığı gibi musallat ettiği" yeni Bucak müdürüne, Orta Anadolu halkına özgü bir küfür tekerlemesi ile sövüyordu.

Ağaçsız, otsuz dağlar arasına gizlenmiş şu rahat köye nereden dadanmıştı, bu hükumat adamı? Kasabaya iki gün çeken en yakın köyle arası altı saat olan bu köye, Muhtar Osman -bu yaşacak- tahsildardan, jandarma onbaşısından başka hükumat adamı geldiğini bilmiyordu. Bu ocağı sönesice nerden çıkmıştı? Hafta geçmezdi ki, cins al atını şu çeşme yalağından sulamasın. Bucak müdürü, tahsildara da, jandarma onbaşısına da benzemiyordu. Atının arpasını kendi parasıyla satın alan, karnını heybesinden çıkardığı teneke kutulardan doyuran, sudan başka şey içmeyen hükumat adamını, muhtar, ilk kez görüyordu. Öyleyken onu jandarmadan da, tahsildardan da daha tehlikeli, imamın ramazan günlerinde vazettiği, sorğu meleşinden daha korkunç buluyordu. Neler sormuyordu ki, "itin oğlu?" Köylüden pek çoklarının yalnız adını duydukları kafa kağıtları tekmi alınmış mı idi? "Candırma" bozuntusu mu, ne idi herif? Onlar kafa kağıdını yalnız askere gidecek olan fakir köy çocukları için alırlardı. Muhtar,

imam, köy ağası oğullarını askere göndermeye alışmamışlardı. Onları gizlemenin yolunu her zaman bulurlardı. Ne var ki işte şu Bucak müdüründen yakayı kurtaramamışlardı. Bu hükumat adamı onların delikanlı çocukları olduğunu nereden öğrenmişse öğrenmişti. Muhtar da, Kel imam da oğullarına kafa kağıdı almak zorunda kalmışlardı, hem de ceza ödeyerek. Diğerlerinin çocukları artık gizli kalabilirler mi idi? İşin kötüsü Bucak müdürü Kel imamın kıydığı nikahın hükmü olmadığını, evlenmelerin nüfus kağıdına göre yapılması gerektiğini söylemiş ve iki ay içinde kadın, erkek herkesin kafa kağıdı almasını emretmişti.

Viş anam... İki günlük gasaba yolundan, zebani gılgılı gapıcılardan, küfürbaz nüfus keteplerinden neler çekmişlerdi.

Daha kafa kağıdı işi tekmillenmeden başlarına bir de okul işi çıkmıştı... Çocuklar tabutlukta okuyamazlarmış... Oysa, Namaz surelerini, biraz okuyup yazmayı hep orada öğrenmemişler miydi?.. Ama onun zorile dağın başında bir okul yapmadan yakayı kurtaramamışlardı. Bu kez de köyü kasabaya bağlayan katır yolunu, araba yoluna geliştirmek için buyruk vermişti. Bu yolu köylü nasıl yapardı? Gayfeci Ali'nin gayfesinde ki hasır peykeler üzerine yanlayarak rahat edecekleri kış günleri, Allahın ayazında habire kazma sallarlarsa, yazın tarlayı sürecektir dermeni nereden bulacaklardı? Fakat tahsildara meram anlatmak, buna meram anlatmaktan kolaydı... Şimdiye dek imce işlerinde köylü çalışırken Ali'nin kahvesinde yanlayıp çubuk içmeye alışmış olan muhtar, yarısı tamamlanan bu yolun kendileri tarafından mı yapıldığına bir türlü inanamıyordu. Oysa Bucak müdürü bundan hoşnut görünmüyor, bu yaz tümünün bitirilmesini istiyordu. Pazara indiği günlerde, komşu köy muhtarlarıyla dertleştikleri zaman, onlar da seslerini alçaltarak gizli gizli aynı beladan yaka silkiyorlardı.

Muhtar, imamın da kendisi kadar bu yeni Bucak müdüründen memnun olmadığını biliyordu. Zira Bucak müdürü her şeye burnunu sokuyordu. Birkaç kez bahçedeki çaputların temizlenmesini, dallara sıtmayı önlemek için çaput bağlayanlara engel olunmasını emretmiş, vaizlerde şunları söyleyecek, şunları söylemeyeceksin! demiş. Kıydığı nikahın değeri olmadığını öne sürerek işine engel olmaya kalkmış, hatta çocukları da elinden almaya yeltenmişti. Bereket henüz şu dağ başındaki köye bir öğretmen bulunup getirilememişti... Kasabada

(devamı sonraki sayfada)

(önceki sayfadan devam)

kıyılan nikahların imam tarafından şartlanmadıkça karı koca olunamayacağına inanan köylülerin yardımları ve muhtarın sağladığı avantajlarla geçinen imamın hükumat buyruklarıyla için için tutuştuğunu, onun da Bucak müdüründen kurtulmayı canı gönülden istediğini biliyordu. Şimdi vereceği haber üzerine imamla bir anlaşılabilirlerdi. Ah onun şeytan kafasını bir kazanabilseydi. İmamla mezardan bir ölünün kefenini çalmak için uyusabileceğini, ama onu bir hükumat adamına karşı harekete geçirmenin güçlüğüne, çok iyi

biliyordu. Bir memuru gördüğü zaman külahı başından gidecekmiş gibi sıkı sıkı kafasına geçiren, güneşten yeşil bir renk almış yamalı siyah cüppesini kavuşturan imamın, için için Bucak müdürüne diş bilese bile, sakalını sıvazlayarak Allah ömürler versin, iyi adamdır diyeceğinden kuşkusu yoktu. Ah onun şeytan kafasını bu işe bir yatırabilseydi.

--- Köylüler birer ikişer mescitten çıkmaya başlamışlardı. Çeşmeden su içenler, duvar diplerinde abdest bozanlar işlerini bitirdikten sonra muhtarı selamlayarak musalla taşının çevresinde toplanıyorlardı. Kel imam, kaynatasının peşisıra dışarı çıkarken musalla taşı üzerinde oturan muhtarın çevresinde toplanan köylüyü görünce, bu gelişiyi beğenmedi.

Yeni bir uğursuzluktan endişe duyarak;
- Hayır habar muhtar! dedi.

Muhtar hiçbir şey söylemeden Bucak müdürünün kolcu ile gönderdiği yazılı buyruğu kuşağından çıkararak verdi ve kızgın olduğu zamanlarda alışkın olduğu harekete uyarak eli bıyıklarına gitti, yılmaya başladı. İmam heceleyle heceleyle tahrirati okudukça orada bulunanları da bir hiddet dalgası sarmaya başlıyordu. Kafa kağıdını almak, okul, yol yapmak ne ise ne idi amma... Neuzi billah şapka giymek? Bu olacak şey değildi. Kırk yıllık Fadime'den, Anşa'dan boş düşmek, Allah saklasın gavur olmak vardı. Kel imam vaktile bunları vazetmemiş miydi?

Kel imam sakalını kaşımdan, kel kafasında biriken terleri yazmasına silmekten başka bir şey yapmıyordu. Bir gün olup hükumattan böyle bir buyruk geleceğini nereden bilirdi?

Şimdi kafasında köylüyü de hükumattı da darıltmamak ve itibarını kurtarmak için çareler arıyordu.

Muhtar bunun hükumat işi olduğuna inanmaz görünüyor, köylüye bunu Bucak müdürünün bir zılmı olarak göstermeye çalışıyordu. Emrettiği süre içinde yolu bitirmedikleri için Bucak müdürü onları gavur etmek, karılarından boş düşürmek kasıtle böyle yapıyordu. Bucak müdürü şapkaları hazır ettiğini, iki günecek muhtarın kasabaya gidip şapkaları almasını, köylüye dağıtmasını, şapka paralarını gelecek harmanda ödeyeceklerini yazıyordu. Kendi paraları ile mi gavur olacaklardı yani?

Köylüler heyecana gelmişlerdi. Kabadayılardan biri artık bu herifi daha fazla şımartmamak için gerektiğini, yolunu kesip bu kuş uçma, kervan geçmez dağlarda işini bitirivermelerini bile önerdi. Kel imam neden sonra onları susturarak, bir hadisle söze başladı. İmamı Azama göre zorla giydirilen şapka ile insanın dinine zarar gelmeyeceğini, yalnız imanı temiz tutmak gerektiğini söyledi. Bir var ki şapkayı giymezden önce kasabaya varıp işin aşlımı öğrenmeliydiler. Sonra komşu köylere

de aynı emrin gelip gelmediğini sormak gerekiyordu. Amma Allahüalemler bu işin içinde bir iş vardı.

Muhtar eline geçen bu fırsatı kaçırmamak için Kel imamla köylünün daha fazla konuşmasına meydan vermemek, köylünün kızgınlığından yararlanarak bu "Münkir nekir"den kurtulmak istiyordu. İmamın son sözlerini fırsat bilerek köylüye birkaç gün daha sabretmelerini söyledi, onları "tavında" iken dağıttı.

Sonra Kel imamla baş başa birkaç saat konuştular. Muhtar, Kel imamla Bucak müdürüne karşı birleşmekte çok güçlük çekti. Bazı kararlar vererek birbirlerinden geç vakit ayrıldılar.

Ertesi gün muhtar kasabanın yolunu tuttu. Komşu köylerden gelen muhtarlar ve bazı köylülerle yanı yoldaki handa birleştikleri akşam, kuru ekmekleri

(devamı karşı sayfada)

DESEN: ERÇAN AKÇOL

ni ocaktaki tezek dumanında yumuşatarak karın doyururlarken, içlerinin kurdunu döktüler: Bu ne felaketti başlarına gelen! Bu yaştan sonra şapka giyip gavur mu olacaklardı? 1. Dünya Harbi'nde Hindistan'da esir kalan hancı vaktile Tabur İmamile birlikte şapka giydiklerini, hiç te gavur olmadıklarını, kaldı ki, sığa karşı şapkanın iyilikleri olduğunu söyledi. Ama muhtarlar söverek hancıyı susturdular: Gavuroğlu gavurun boş düşecek karısı mı vardı? Elbet böyle söylerdi... Hancı müşterilerinin gazabı karşısında ahırdaki hayvanlara bakmayı bahane ederek dışarı çıktı.

Muhtar Osman'ın, aynı emrin öteki köylere de gelmesinden midesi bulandıysa da, onları yaka silktileri Bucak müdürüne karşı kıskırtmak için, bu işlerde Bucak müdürünün parmağı olduğunu, kendilerinden kimbilir neyin öcünü almak için bunu yapmış olacağını söyledi. Bu adamdan kurtulmanın çaresine bakmak lazımdı. O gece Muhtar Osman, komşu muhtarlardan her türlü yardım sözünün almadan yatmamıştı.

Muhtar Osman beş gün sonra, heybelerin gözleri çeşit çeşit şapkalarla dolu, Pazar Pazar dolaşan beygirli bir pazarcı gibi, "N..." köyüne tırmanan yeni araba yolundan köye dönerken, damların üstünde buğday, tarhana, erişte kurutan, peştemallarla yüzleri yarı örtülü kadınlar, kahvenin setleri üzerinde oturan erkekler, onu tanıyamadılar. Başındaki keçe külahı bir acayip olmuştu. Kenarlarını yukarıya doğru ne diye kıvrırmıştı ki? Kahvenin önündeki meydanlıkta, atından indiği zaman kel imam bağdaş kurduğu hasır iskemle üzerinden inmeyerek seslendi: - Yeni keçe külahın uğurlu gademli olsun Muhtar! Emme kenarlarını ne demeye geldirdin?

Sonra muhtarın karşılık vermesine zaman bırakmadan sordu:

- heybenin gözleri dolu emmioğlu! Bize gasabadan ne getirdin?

Muhtar heybenin gözlerini boşaltmaya davranarak:

- Şapka... karşılığını verdi.

Köylüler birden yerlerinden doğruldular.

Şimdiye dek adını iştikler, ama kendisini hiç görmedikleri başlıklar ne biçim şeylerdi ki?

Muhtar ortaya renk renk kasketler dökmüşü. Hiç kimse, kendilerini kanlarından boş düşürecek bu çaput parçalarına sokulamıyordu. İmanın tavsiyesiyle, gömleklerinden koparıp, mescitteki yabani erik fidanına bağladıkları çaputlara bile hastalık bulaşır, cin çarpar zannıyla el sürmeye korktukları halde nasıl olurdu da bu gavurluğu buluşturacak başlıklara el sürebilirlerdi? Kel imam vaktile Mevlana türbesini ziyaret eden birkaç gavurun başında gördüğü bu çaput başlıklardan köylünün korkusunu azaltmak, onları günlerden beri düşünüp bulduğu sözleri söylemek için, bir tanesini eline aldı:

- Çaputu fena değil, dedi, sonra camide vaaz eder gibi ekledi:

- Kitaba göre bunarı ters giyerseniz künahtan arkanıza atmış olursunuz. Fakat künahtan gurtulmak ve gınlarınızdan boş düşmek için de keçe külahlarınızı güçültüp şapkanın altına giyeceksiniz. Ancak böylece künahtan aranızda bir geçe duvar çekmiş olursunuz. İlle velakin mescitte namazı külahla gılacaksınız. Zor olmadan, hükumat dayatmadan giyilmesinde künahtan vardır. Köylüye karşı da, hükumata karşı da itibarını kurtaracak bir yol bulduğuna memnun, çubuğunu keyifli keyifli içmeye başladı. Muhtar da, "Hükumattan henüz yeni bir emir yoh. Ben size giyilecek zamanı habar ederim" demeyi unutmadı.

O gece Kel imamın evinde muhtar bütün öğrendiklerini anlattı: Hükumat fesi yasak

etmişti. Urfalıların Ahmet, mağazasındaki yığın yığın fese bakarak, kara kara düşünüyordu. Bundan sonra herkes şapka giyecekti. Giymek istemeyenler hapse atılacak, hatıra darağacına götürüleceklerdi.

Kasabada fesli insan kalmamıştı. Hatta kendisi bile şapkaya benzesin diye külahının kenarlarını kıvrırmış, kalıba vermişti. (Muhtar, kasabada Bucak müdürünün kendi eliyle başına geçirdiği tencere kılıklı bir şapkayı giydiğini imamdan saklamıştı.) Yakında Vali paşa tüm köyleri teftişe çıkacaktı. Urfalıların mağazasında; valinin, köylerinde şapkayı tamamen giydirmiş görmezse, Bucak müdürlerini azledeceğini iştmişti. Gerçekten de Bucak müdürü sıkı sıkı tenbih etmiş, "aman benim yüzümü kara çıkarmayasın Muhtar" demişti... Sonra da şapka ile nasıl selam vermek gerektiğini, büyüklerin huzuruna vardıkta mutlaka şapka çıkarılacağını anlatmış, bunları köy kahvesinde köylüye öğretmesini rica etmişti.

Anlaşıyor ki, şapkayı nasıl olsa giyeceklerdi. Bari şu Bucak müdüründen kurtulacak bir çare bulsalar. İmam uzun uzun düşündükten sonra Bucak müdürüne oynanacak oyunu buldu.

Muhtar Osman ertesi günü korucu ile Bucak müdürüne Kel imamın yazdığı, herkesin şapkayı seve seve giydiğini bildiren mektubu yolladıktan sonra, civar köylere de adamlar saldı. Muhtarlar vaatlerini hatırlattıktan sonra, gelen Vali paşayı, göze batsın diye -kendisinin göndereceği- kırmızı fesle karşılamayı tavsiye ediyor, Bucak müdüründen kurtulmak için bunun tek çare olduğunu bildiriyordu. Ancak bu aralarında kalacaktı. Köylüye işi başka türlü anlatacaklardı. Tüm köylüler arasında itibarı olan Kel imamın şer'i hükmünü de onlara duyurmasını rica ediyordu. Türklüğün alameti kırmızı bayrak, Müslümanlığın alameti kırmızı fesi. Gavur olmaktan kurtulmak için şapkaların altına kırmızı fes giymek gerekti. Camide, Allahın huzurunda şapkalar nasıl çıkarılırsa, hükumat adamları karşısında da öyle hareket etmek gerektiğini Vali paşa buyurmuştu. Paşa, köye geldiği zaman köylülerin şapka çıkarmayı unutmamalarını sıkı sıkı tenbih ediyordu.

İmam da kasabaya gitmek üzere ata biniyordu. Kayın babası Hasan ağanın kefaletiyle, köylülerin borçlarına eklenmek üzere, Urfalıların dükkânından bin kadar kırmızı satın alacak, bunları yüzer, yüzellişer komşu köylere dağıtacaklardı. Muhtar, kara kara düşünen Urfalıların, bu fesleri seve seve vereceğini temin ediyordu.

Bir hafta sonra, bütün köylerinde şapkanın sevilerek giyildiğini tahriratlarıyla Valiye bildiren Bucak müdürü, bir Ford otomobilinde Vali ile birlikte "N..." köyüne tırmanıyorlardı. Damların gelincik tarlası görüntüsüne bakarak:

- Maşallah, güvencenize teşekkür ederim Müdür bey, diyordu Vali, bu sekizinci köyünüz? •

(forumedebiyat, 2008)

yolculuklar

"bir bıçak sırtından kanar ayrılık türküleri..."

**eteklerinde uçurum çiçekleri
gidişinin rengi yüreğime çakılır
toplarım güneşin gök kucağından
ağızdan sözcükleri...**

**"bilirim ki; boğa ağıtlar yakılır
kilitsiz vedaların ardından..."**

**bir bavul telağından
kaçıp giden kelekleri
uçuşan saçlarından
yeniden gelişine sürükler
belki zaman...**

**gitmen;
aradaki zehir gibi acıya firar eder
dönmen;
bal özüne dönüş yakalandığın an...**

Resim, karikatür ve dans ile hayatı sobeleyen genç bir “ebe”...

Sosyal gençlerden biri o..

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi

Sağlık Bilimleri Fakültesi

Ebelik Bölümü mezunu olan

Ceren Demir, aynı zamanda

halk dansları oyuncusu ve de

bir karikatürcü adayı...

aziz yavuzdoğan / genç figürler

Eskişehir’deki öğrencilik hayatı boyunca öğrenim gördüğü ebelik bölümü dışında çeşitli alanlardaki etkinliği ile dikkat çeken ve ilgi gören öğrencilerden biriydi... Okulun yanı sıra resim ve karikatür eğitimi de alan **Ceren Demir**, iki yıl önce mezun oldu ve **İstanbul**’da mesleğini yapmaya başladı... Bu söyleşimizde **Ceren**’i siz **Kalbur Saman** okurlarınılabuluşturmak istedik...
...

• *Kendinden söz eder misin biraz?*

Merhaba ben Ceren. 24 yaşındayım. **İstanbul**’da doğdum. **Büyükçekmece Anadolu Sağlık Meslek Lisesi**’nden hemşirelik mezunu oldum, kısa süre hemşirelik yaptıktan sonra **Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Ebelik Bölümü**’nden mezun oldum. Şu an **Sağlık Bilimleri Üniversitesi**’nde ebelikte yüksek lisans yapıyorum. Ayrıca **Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi**’nde doğumhane ebesi olarak görev yapıyorum. Hobilerim karikatür çizmek, kendi çapımda resimler yapmak, dans etmek. Uzun yıllardır dans ediyorum ve halk dansları oyuncusuyum. Sanatla uğraşmayı da seviyorum boş zamanlarımda bir şeyler üretmek benim çok hoşuma gidiyor.

• *Eskişehir’de öğrenim gördüğünü biliyoruz. Çok sevilen ve sosyal bir öğrenciydin. Öğrencilik hayatın sence nasıl geçti?*

Eskişehir’te kelimeyle mükemmel bir yer. Herkese tavsiye ederim. Atanacak olan üniversite okuyacak olan ya da gitme, yaşama imkanı olan herkese... Şehir inanılmaz büyüleyici bir şehir. Bir şehri bu kadar güzel yapan belediye başkanımız **Yılmaz Büyükerşen** hocamıza teşekkür ediyorum. Her zaman **Eskişehir**’in yeri bende çok ayrı olacak. **Eskişehir**’i bu kadar sevmiş olmamın diğer bir sebebi ise öğrencileri seven çağdaş aydın insanların bir arada bulunması bence. Benim gelişimimde her türlü katkıda bulunan hocalarıma özellikle dergide emeği geçen **Aziz Yavuzdoğan** hocama çok teşekkür ederim.

• *Üniversite mezunu gençlerin büyük çoğunluğu mezuniyet sonrası iş bulmakta zorluk çekiyor. Bukonu hakkındaki düşüncelerini alabilir miyim?*

Evet maalesef üniversite mezunlarının çoğu işsiz. Bunun sebebi bence üniversiteye girmenin ve okumanın bu kadar kolay olduğu, parası olanın girdiği üniversitelerin sayısı arttıkça eğitim kalitesi düştükçe ve ihtiyaç olmamasına rağmen üniversitelerin bazı bölümlere ısrarla gereğinden fazla öğrenci olarak ülkede ki mezun sayısını arttırdığından kaynaklı olduğunu düşünüyorum.

Dünya’ya gelen onlarca bebeğin ebesi olarak Ceren Demir bugün kutsal bir meslek icra ediyor...

• Okul dışında halk oyunları çalışmalarına katıldın ve başarılı bir karikatür öğrencisiydin ayrıca. Sergüleriniz de oldu...

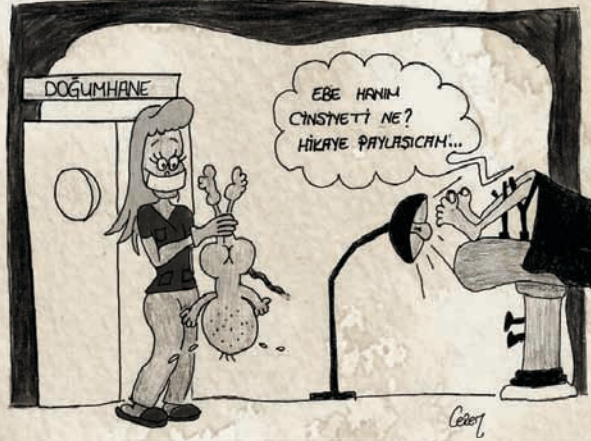
Evet bir dönem karikatür konusunda çok aktifim. Aziz Yavuzdoğan hocam her zaman yanımdaydı. Açtığımız sergide de her türlü yardımı desteği esirgemedi bizden. Çok fazla çaba sarfetti güzel eserlerin ortaya çıkması için. Sergilerimiz yapım aşamasında da sergileme aşamasında da çok zevkli geçti. Özellikle ebelik adına Türkiye’de bir ilk yaptık ve ebelik sergisi açtık. Bunda ebelik hocamız Aysel Büllez’in de katkıları çok fazla. Bizimle birlikte karikatürler çizip sergide açılışımızı yaptık. Hep birlikte hem çok eğlendik hem de karikatürlere bakıp beni üniversite yıllarıma götürecek harika anılar biriktirdim. Bu eserleri ortaya çıkarırken mesleğimize ilgili komik ve sosyal mesaj içeren konular bulmaya çalıştık düşünen ve üreten gençler olduk. Çok güzel bir deneyim dolu dolu geçti herkese her yaşakilere tavsiye ederim.

• Son olarak mesleğin hakkında neler söylemek istersin?

Çok klasik olacak fakat mesleğim çok kutsal bir meslek. Bilim ve sanatın birleştiği meslek. Ebelik insanlığın varoluşuyla başlar dünyada ki ilk meslektir. Dünyaya bir canlının meydana gelmesine şahit oluyoruz. Her gün onlarca doğum yapıyoruz annelere, kadınlara destek oluyoruz. Ebelik sağlık hizmetinin kutsal anasıdır. Kısacası anneler bir ise ebeler dokuz doğurur :D Bir de bu zorlu pandemi sürecinde görev alan tüm sağlık çalışanı arkadaşlarıma teşekkür ediyorum. Çok ağır şartlarda, yoğun nöbet listeleriyle hepsi çok fazla emek sarfetti. Hepsi minnettarım... •

Daha çok mesleğiyle ilgili başarılı karikatür çizimleri olan Ceren Demir’in, çalışmalarının yer aldığı bir de karikatür albümü var...

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi Ebelik Bölümü’nden hocaları Dr. Aysel Büllez ve birkaç bölüm arkadaşı ile birlikte karikatür kursuna katılan Ceren Demir, ebelerle birlikte 2018’de “Dünya Ebeler Günü” kapsamında bir de karikatür sergisi açmışlardı...

Delí maví gözleri vardı

ahmet taşcıoğlu / öykü - nazlıhan demir / desen

Ortaköy Meydanı bomboş şimdi. Üç gündür denize düşmüyor gölgeleri. Ne Metin'in, ne de sapsarı saçlarını ardında sürükleyerek deli taylar gibi gezinen Şule'nin.

Metin, upuzun boyuyla grubumuzun içinde kayarak dolaşan, gözleri mavî, bakışları deli bir ylandı. Sanırım en çok da bakışları kendine çekirdi kızları. Şule yürüdükçe, ardında bir başak denizi

DESEN: NAZLIHAN DEMİR

dalgalarıydı. Bir de ceviz yaprağı yeşili gözleri. Gözlerinden akan sevgi seli... İkisi de sıradışı, ikisi de biraz deli. Biraz mı? Belki de çok... **Güzel Sanatlar Fakültesi Heykel Bölümü'**nde öğrenci Metin. **Ürgüplü**, yüksek rütbeli bir subayın, şarap zengini bir ailenin tek ve şımarık çocuğu, uçuk, hatta biraz kaçık bir heykeltıraş. **Şule**, aynı fakültenin resim bölümünde, **İstanbul**lu, dedeleri paşalara dayanan köklü bir sülaleden geliyordu. Yaptığı resimlerde dehşet ve erotizm diz boyu... Yaklaşık yirmi kişilik gurubumuzda birbirlerini bulmaları, sevmeleri ve deliler gibi âşık olmaları uzun sürmemişti. Delilikte, çılgınlıkta grubumuzun lokomotifidiler. **Ortaköy** sahilinde çın çın öterdi kahkahaları. Onlar kavgaderdi çığlık çığlığa. Barlarda körkütük sarhoş olunacaksa ilk sıra onlarındı. Deliler gibi dans edilecekse, pistte yerlerini alırlardı. Uluorta öpüşmelerde de baş rol onlar tarafından kesilirdi her daim. Çılgınca sevişmelerde... Çok sürmedi azizim. Aynı eve taşınmaları, beraber yaşamaları, sevişmeleri ve kavgaları... **Şule** ne kadar sevda yürekliyse, **Metin** o kadar duyarsız ve şıpsevdiydi. Belki de en çok bu yanı çekiyordu **Şule**'yi. O kadar güzel, o kadar akıllı ve o kadar zengin ve en az onun kadar çılgın olduğu halde nasıl **Şule**'ye duyarsız kalırdı. Daha çok sevmesine, daha da çok kapılmasına sebep oluyordu. Gün olur, ortadan kaybolurdu **Metin**. Bir kızın, kadının adımları peşi sıra sürüklenir, silinir giderdi bir zaman. Ara ki bulasın. Bak ki göresin. **Metin**

nar

Ah kalbimin en saklı köşesi
Mor salkımlı bir ağaçta bıraktım
gölgeni,
ki gölgen,
dünde bir düş gibi asılı kaldı
yağmamış yağmurların
damlalarında
Şimdi hangi dağın ardına baksam
kırılğan gözlerinden kayan yıldızlar batıyor
gönlümün eksik kıyısına
Ah kalbimin en narlı köşesi
Kızıl çiçekli bir ağaçta bıraktım
gölgeni
bir dokunsan
bin ah dökülür dudaklarımdan...

funda öner

A FORİZMA

- Sosyalizm, bir ideolojinin diniydi. Kapitalizm ise dinler ideolojisidir...
- Yazar bir kelebek gibidir. Okuyucusuna ulaşmaya kadar...
- Eğer sizinle aynı düşünmüyorsa; güneş bile olsa, bulutların arkasına düştüğünde bile umrunuzda olmaz...
- Ben bir kapitalist olsaydım, bir insan öldürmüş sayılırdım.
- Politikacılar toplu olarak intihar etmiş olsalardı; bu, onların işledikleri son organize suç olurdu...

nursen nar

sıfır ailesi...

Babanın tüm düşü
Bol sıfırlı bir hayattı.
İşe sıfırdan başladı
Şimdi "SOLDA SIFIR"

Oglu,
İyi bir gözlemciydi.
Babasının hayatından
Ve hatta ustalarından
Dersini aldı.
Sonuç
"SIFIRA SIFIR ELDE VAR SIFIR"

Kızı,
"Tayfanın akıllısı
Uzak durur
Geminin dümeninden" oeo.
Ve zengin bir züppeye gitti.
"ELDEKİ SIFIRI TÜKETTİ"

o. yavuz inal

yok olur, Şule rüzgârını yitirmiş göl olur, durulurdu. Yere düşerdi gözleri. Bakışlarında acıların izleri... Susar, suskunlaşır, hapsolür kalırdı içine teninin.

Sonra, hiçbir şey olmamış, bir saat önce ayrılmış gibi çıkar gelirdi Metin. Öyle çılgın, güvenli, kararlı, sanırsın ki, kara sevdalı... Metin hiç gitmemiş, hiç terk edilmemiş gibi taşıyordu coşkusu Şule. Gözlerinde ceviz yeşili yapraklar oynayırdı. Gülüşlerinde muhabbet kuşları... Yine çınlardı sesleriyle Ortaköy Meydanı, barlar, boş sokaklar; kahkahalar, fütursuzca edilen galiz küfürler bazen...

"Bu kadınlar tümünden salak azizim! Bizim bütün kızlar iç geçirerek bakarlardı bu Metin'e. Görmez yanından bakarlardı erkek arkadaşlarının. Görür gülerdim. Kaç kez Belgin'in bile derin bakışlarını yakaladım. Gülemedim. Kim mi Belgin? Benim eski sevgilim. Önce bir tuhaf oldu; sonra kızardı yanakları elinde olmadan. Özur diledi bakışları, konuşmadan. Elimi tuttu; sonra uzandı ve öptü beni. Daha önce hiç öpmediği gibi..."

Üç gün önce azizim. Ne olduysa o gün oldu. Eve kapanmışlar üç gün üç gece şaraplar, rakılar, viski şişeleri yerlerde. Bini bir para çılgınlığın... Üç günün sonunda almış eline ceketini Metin: 'Ben... Ben...' demiş, 'Şıkıldım artık bu ilişkiden. Yokum... En azından belli bir süre kafamı dinlemek istiyorum.'

Bıçak kemiğe dayanmış Şule de: 'Bak Metin!' demiş 'Kulaklarını iyi aç ve beni dinle! Şimdi gidersen, bir daha yüzümü göremezsin. Seni terk ederim.'

Metin, birden dönmüş geriye Yüzünde öfke, delilik yıldırım olmuş, çakıyor mavi gözlerinde. Uzanmış ceketinin iç cebine çekmiş silahını, dayamış şakağına Şule'nin ve haykırmış:

'Beni hiç kimse terk edemez!
Terk edilecekse ben terk ederim..
Birileri gidecekse de ben... Ancak ben gönderirim!..."

Haykıracak böyle dediğini söyledi komşuları. Son kez iki polisin arasında gördüm onu. Gözlerinin mavisini gitmiş, delisi kalmıştı. Boş boş bakıyor, polislerin kollarında bir engerek yılan olmuş, kıvrıla kıvrıla boşluğa akıyordu...

Bardağıma gözyaşım mı damladı? Evet azizim! Aptalca gelecek belki sana; ama ben de Şule'yi deliler gibi... Rakıya gözyaşı kanışsa ne yazar. Ben, bu akşam kezzap olsa... •

Trompetçi-şantör Louis Armstrong'un konserlerde külot değiştirmesi...

İbrahim Ersaraç / anı

Bursa-M.Kemalpaşa'da İkinci Dünya Savaşı yıllarında gelen bir alayın askeri bandosu, sayısı ve bakır sazlarının parlak görüntüsü ile çok görkemliydi. Bando şefi yüzbaşının, yakında yapılacak resm-i geçitte bütün enstrüman çalanların çok dikkatli olmaları üzerine direktif vererek provaları arttırdığını duymuştuk.

Trompet çalan, komik bir fizyonomisi olan Salih Çavuş'un bando şefine, "komutanım, bir sandalyeye topuğumun üzerine oturarak çalmama izin veriniz," dediği de kulaktan kulağa duyulmuştu.

Topuk üzerinde oturup çatır çatır trompet çalmanın sırrını bir türlü çözemiorduk?!
...

Zaman zaman geceleri, birbirimize ders çalışmaya gittiğimiz olurdu. Arkadaşlardan birinin büyük annesi bize ara sıra komik sorular sorup cevabımızı alır, sonunda da kendi görüşlerini bildirerek bizi güldürürdü.

Bir defa, "çocuklar, söyleyin bakalım, bizim askerlerin geceleyin yerlerinin belli olmaması için düşman askerlerine karşı nasıl tedbirler alması lazım!," diye sormuştu.

Biz de, geceleri coşup şarkı söylemelerini, kibrit ve çakmakla sigaralarını yakıp yerlerini belli etmelerini söylediğimizde, "aferin, doğru düşündünüz," dediğini hatırlarız.

"Makinalı tüfekleri, havan ve topları çeken katırların geceleri bağırması halinde yerleri belli olur! Bağırması için ne yapmak lazım" diye sormuştu bir kere de.

Biz de çeşitli cevaplar verip, en sonunda "ağzılarını bağlarız," demiştik.

"Belki söyledikleriniz gerçeğe yakın ama, tam ve mantıklı değil!" demiş ve şöyle devam etmişti:

"Rahmetli eşimden duymuştum. Veterinerdi. Görevli askerler bir çubuğun ucuna bağlanan yağlı

bezi hayvanların kuyrukalına sürermiş; bağırarak istediklerinde havayı arkadan kaçırmaya başladığında 'hee-hee'leyerek bağırılmazmış!"

Askeri bandoda trompeti iyice seslendirerek isteyen Çavuş Salih'in arkada ne için topuk üzerine oturup sesi sadece enstrümana verebilme isteğindeki hikmeti de anlamıştık, o zaman! Bir ara filimlerde çok izlediğimiz trompetçi-şantör Louis Armstrong, İstanbul'daki konserinde aralarda terlediği için dört kez külot değiştirmiş...

Acaba bu değiştirme terlediği için mi, ya da başka bir sebepten mi? •

(forümedebiyat, sayı: 2, 2008)

Nazım Hikmet'e...

~ bize daha çok
daha çok rüzgar kanatlı atlılar
lazım...

yaz yağmurlarına gülümseyen gözlerine
selam olsun memleketin salkım söğüt gölgesinden
güneşe sevdamızın yoldaşı, Nazım...

~ aziz yavuzdoğan

aziz yavuzdoğan

de ja vu

Adalet tanrının elinde
Lakin

Ölüm fazla iyi
Kötüler için

Öyleyse kendimi tenzih ediyorum
İnsanlıktan

Ölü doğumum farzet
Yaşaydım
İstiridenin içinde inciydim

Birincil anlamım iltihaplandı
Bir doz ayrılık saldın içime
Hücrenin duvarındaki çizili
Sildim

Aşk oyununda gizliydi hayat
Tanrı karıdana kadar
Oysa piyonlar taırdı
Dah'i mata

Demek ki kendimi aklayana kadar
Kirlendim

Her yeni aşk
De ja vu

gülây garip

Onyedî Mayıs ikibinonyedî...

aycanur erad (lise öğrencisi) / günlük

Şu an saat gece 01:30.

Nereden aklıma geldin ve uykularımın kabusu oldun bilmiyorum. Ama acıtmaya başladı. Uzun süredir hissetmemiştim bu acıyı. Bugün ayrı bir kötüyüm. Acı çekiyorum, gerçekten inanılmaz derecede hem de. Şu an aslında yazacak durumda bile değilim ama deniyorum. Ellerim titriyor, gözlerim bulanıklaştı, içimde bir şeyler yanıyor. Neden böyle oldu şimdi bu kalp? Neden sürekli durup durup birden patlıyorum ki?! Bugün çok içten yazamayacağım sanırım. Çünkü şu an duygularımı su yüzüne çıkarmak istemiyorum. Şu an bir savaş var içimde. Bırakamam kendimi. Baş ucumda çalan

şarkılar da bunu oldukça zor hale getiriyor zaten. Ama kapatamam. Dinlemek istiyorum, hatırlamak istiyorum. Aşkımızı, sevgimizi, dostluğumuzu... Beraber yıldızları izleyerek uyuduğumuz zamanları, yağmurun altında bisiklet sürüp, dans ettiğimiz zamanları hatırlamak istiyorum. Birbirimize düşmanmışız gibi bakışlarımızı, içimizdeki hırsla birbirimizi ezmeye çalıştığımızı hatırlamak istiyorum. Senin nasıl bırakıp gittiğini, arkana bile bakmadan nasıl sildiğini hatırlamak istiyorum. Eski ama mutlu olduğum zamanları çok benden çaldığını en derinden hissetmek istiyorum.

Tüm bunlara rağmen başıma gelen en güzel şey olduğunu bilmelisin bence. Sana aşık olmak, seni sevmek ve sana sahip olmanın verdiği mutluluğu bir daha hiç bulabileceğimi düşünmüyorum.

Bir gün her şey sona erdiğinde umarım birbirimizi iyi hatırlarız. Yalnız hissetmek en acı şey bu evrende.

Sadece sen, sesinin boşlukta yankılanışı ve gölgen var.

"Yalnızım, ama dinlenmek istediğimden değil."

Mezarlığın kapısında tahliye edilen karikatürist...

Karikatürist ve çizgi roman yazarı Ratip Tahir Burak (1904-1977)
ellili yılların muhalif çizirlerinden biriydi.

Paris'te resim eğitimi gördükten sonra yurda dönerek dergi ve gazetelerde çalışmaya başlamıştı. **Demokrat Parti**'nin iktidarı ele geçirdiği 1950 yılında **Ratip Tahir**

Hürriyet gazetesinde çiziyordu. Daha sonra *Ulus* gazetesinde çizmeye başladı.

Ratip Tahir, karikatürleriyle dönemin başbakanı **Adnan**

Menderes'i çok kızdıran kişilerden biriydi. Sıkı muhalefet yapıyor, onun çizimleri karşısında başbakan küçük

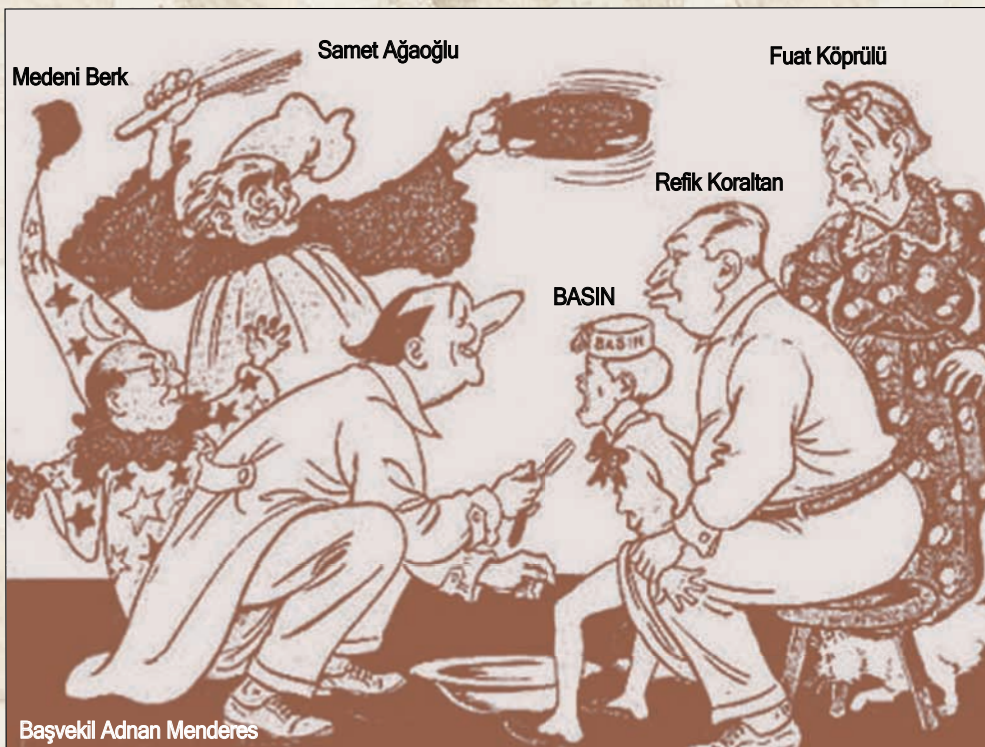

düşürüldüğü duygusuna kapılıyordu. Takvimler 1956 yılını gösterirken, hakkında açılan dava sonunda, onsekiz ay hapisle cezalandırıldı ve Üsküdar Cezaevini boyladı!

Menderes'in muhaliflerinden ünlü gazeteci-yazar **Hüseyin Cahit**'i de buraya yollamıştı yargıçlar.

Ratip Tahir Burak muhalif çizir olmanın onuruyla yatıp cezasını tamamladı...

Ne var ki, bu ceza onu sindirmeye yetmemiş olabiliirdi. İktidar koltuğunda oturan adam, ondan yana kaygılıydı! Tahliye edileceği günün kendisine bildirilmesini bekliyordu ki, cezaevine, siyah bir araba içinde birtakım sivil kişiler geldi. Ratip Tahir'e: **"Bizimle geleceksin!"** dediler. Üstadın, **"Hayır"** deme şansı var mıydı? Çaresiz, buyruğa uydu. Arabaya bindi. Nereye götürüldüğü belli değildi. Gele gele, **Karacaahmet Mezarlığı**'nın kapısına geldiler. **"İn!"** dediler, indi. Mezarlığın kapısında kendisine, tahliyesi yazılı olarak bildirildi. **"Bundan sonra Adnan Bey'i çıkaracak misin?"** diye sordu içlerinden biri. Bu sözün burada söylenmesi, bundan sonra gideceğin yer cezaevi değil, mezarlıktır, anlamına geliyordu! **Menderes** iktidardan düşürüldükten sonra, **Ratip Tahir** önsü Kurucu Meclis'e, sonra da milletvekili olarak TBMM'ye girecekti!

Cemal Nadir Güler'den bir anı...

Türk karikattirinin kilometre taşı **Cemal Nadir Güler**, 1947 yılının 27 Şubat günü veryüzüne veda etmişti. Büyük usta, Bulgaristan göçmeni bir ailenin çocuğu olarak **Bursa**'da dünyaya geldi. (1902) İlköğrenimini Bursa'da tamamladıktan sonra ortaokulu **Bilecik**'te okudu. Girdiği bir sınavdan sonra mühendislik eğitimi görmek üzere **Almanya**'da okuma hakkını kazandıysa da bu hakkını kullanmadı. Hattatlık yapan babasının da etkisiyle ressam olmaya karar verdi. **İstanbul Sanayi-i Nefise Mektebi**'nin (*Mimar Sinan Üniversitesi*) sınavlarına girdi, ancak başarısız oldu. Bir süre sonra Bursa'da tabela ressamlığı yapmaya başladı. **Cemal Nadir** tabelacılık yaparken, bir yandan portre çizimleri yapıyordu... Bir gün Bursa çşrafından biri ona başvurarak portresini sipariş etti. Fiyatta anlaşılar; portre için vesikalık bir resmini bıraktı adam.

Cemal Nadir, özene bezene çizdi adamın portresini... Ne var ki adam baktığında beğenmedi yapılan portreyi. *"Bu bana benzemiyor!"* diye tutturdu. *"Ben buna para vermem!"* Bir tartışmadır başladı aralarında. **Cemal Nadir**, emeğinin boş gittiğini anlayınca, bir öneride bulundu adama: *"Pekâlâ, bunun altına, 'Bu benim resmim değil' diye yazıp imzalar mısın?"* dedi. Adam para ödemekten kurtulmanın sevinciyle, portrenin altına bu tümcüyü yazıp imzaladı ve çekip gitti. O gittikten sonra Cemal Nadir, portreye iki boynuz çizip vitrine astı. Oradan geçen hemen herkesin ilgisini çekiyor, durup dikkatle bakıyorlardı boynuzlu portreye... İçlerinden bazıları da tanıyordu portrenin sahibini... Koşup sahibine haber verenler oldu. *"Tabelacı Cemal Efendi, senin resmini çizmiş,"* diyorlardı. Sonunda adam dayanamadı, yeniden geldi tabelacıya. Boynuzlu resmini camekânda asılı görünce köpürdü, kızdı! *"Kaldırın bu resmi burdan!"* diye buyurdu. Cemal Nadir soğukkanlı, o portrenin kendisine ait olmadığını söyleyerek, imzasını gösterdi. İkinci kez tartışmaya başladılar. Adam portrenin kendisine ait olduğunu ileri sürüyordu. **Cemal Nadir**, atındaki yazıyı öne sürüyordu. En sonunda adam bu portreyi satın alıp ortadan kaldırmaya karar verdi. Parayı bastırıp aldı resmini. Öfkeyle yırtıp attı!

İstanbul'un efsane ağaçları...

hasan çağan / tarih

Bu şehrin en yaşlı canlıları, gövdeleri oyulmuş kalın dallı çınarları, büyük selviler değil midir...

Bazıları kim bilir, kaç yüzyıl güzel baharlar yaşamış, yüzlerini, seslerini merak ettiğimiz kahramanları görmüş, eski şehir halkının eğlencelerine, hüznlerine şahit olmuşlardır. İstanbul'un bazı eski ağaçları tarihi birer kimlik taşımaktadır. İsimleri tarihi olaylarla tarihe geçmiş, yüzyıllarca geniş dalları altında eski anılar söylenip durmuştur. İnsan onlara bakarken sanki, hafif rüzgarlarla yaprakları fısıldaşan ağaçlardan geçmiş hikayeleri dinler gibi oluyor. İsterseniz bunlardan birkaçına birlikte gidelim.

ESKİ ÇINAR:

Topkapı Sarayı'nın birinci avlusunda, **Gülhane Parkı**'na inen yolun kenarındaki eski çınar bildiğimiz en eski ağaçtır... Bu çınar Fatih devrinden kalma idi...

Sultan Fatih'in sarayından bir carie kaçmaya yeltenmiş, koşarken tam bu ağacın altında bir adamla karşılaşır. Adam kızın yüzüne bile bakmadan onu bu çınarın kovuğuna saklar. Ve babüs saade ağasına haber verir. **Fatih Sultan Mehmet** kızın merak duygusu ile kaçığını ve namuslu bir adam tarafından saklanıp saraya haber verildiğini öğrenince, bu adamı huzuruna

çağırtır ve kendisinden bir istekte bulunmasını emreder. Adam da çınara yakın bir yere bir ocak ihdas edilmesini ve bu ocağa bazı hizmetler verilmesini diler. Padişah bu arzuyu kabul ederek, istenilen yere **Kız Bekçileri** adı ile bir ocak kurdurtur. Sarayın bir karakolu hükmünde olan bu ocağın kırk nefer bekçisi bulunuyordu.

ZİNCİRLİ SELVİ:

İstanbul'un **Bizans** döneminden eski bir selvi ağacı bugün kurumuş bir halde **Kocamustafapaşa Camii** ile **Sünbülefe**

Türbesi avlusunda bulunmaktadır. Bu ağacın altının bir meşhed(*) olduğu hakkında bir efsane vardır. **İkinci Mahmud**, **Kerbela** şehidi **Hazreti Hüseyin**'in iki kızının da Bizanslılar tarafından bu selvinin dibinde boğazlandıklarını öğrenir ve 1813 yılında selvinin güney tarafına tunç şebekeli bir açık türbe yaptırır. Bu şebekeyi yukarıdan saran levhalarla hattat **Yesarizade Mustafa İzzet Efendi**'nin yazdığı bir manzume bu olayı anlatmaktadır. Ağaca dallarını tutmak için asılmış zinciri hakkında da efsaneler vardır. Borcunu inkar edenler bu zincir altına götürüldüklerinde

Yeni bir sayfa...

seda gürsel (lise öğrencisi) / kompozisyon

Toprak uyandı... Yeniden doğdu doğa... Ben; büyük bir coşkuyla merhaba dedim yeni güne. Güneş; gültümsedi bana, her zamankinden daha sıcak sevgisiyle. Ne zamandır ilk defa bu kadar huzurlu yüreğim. Ne zamandır böyle şefkatle okşamamıştı rüzgar saçlarımı. Ne zamandır hasret kalmıştım toprağın o eşsiz kokusuna... Mutsuzluğun, hırslın, çıkarların, savaşların barınağı olan doğa; silkelemişti üzerinden sanki o acımasız kötülükleri. Kucaklamıştı barışı, sevgiyi, kardeşliği. Kim bilir en son ne zaman hatırladık birbirimizi. Bugün hayat, "dur!" dedi sanki bu sevgisiz ilerleyişe. Heyecan, sevgi, birliktelik, umut tohumları ekti hepimizin yüreğine. Dilek düğümleri bağladık ağaç dallarına bugün. Belki uzun zamandır görmezden geldiğimiz, ama bize ihtiyacı olan insanlara yardım elimizi uzattık. Sevgiyle, yeni bir başlangıç için hazırladığımız yemekleri paylaşmanın, o, doyumsuz tadını keşfettik birlikte. Belki de bizden çok uzakta bizim duamıza muhtaç olan ölmüşlerimizin kabirlerini uzun zaman sonra ilk defa ziyaret ettik.

Özgürce nefes almanın keyfine vardık bugün. Çiçeklerin o taze kokularıyla keşfettik özgürlüğü. Kuşların şarkılarıyla uyandık geleceğe. Küçük kalp kinklıklar yüzünden sırt çevirdiğimiz insanları affettik tabiatın yemyeşil, berrak bakışının yüzü suyu hürmetine.

Ağaçlar sevgiyle selamladı bizi. Yemyeşil yaprakları uçtu gökyüzüne. Sular; geçtiğimiz yollardan barış olup aktı. Eşitliğimizi, aynı havayı soluduğumuzu, kimsenin kimseden üstün olmadığını anlattı bize üzerimize değen herdamlasıyla. Biz de el ele verip, barışın, kardeşliğin eşitliğin suyundan kana kana içtik. Hiç susamayacakmışcasına.

Yemyeşil, genç, dinamik, kökleriyle toprağa sınıksız bağlanmış bir çınar bizim kültürümüz. Barışın suyuyla suluyoruz onu bugün. Kökleri kuvvetlensin, dalları hep güneşe baksın, o dallarda yetişen her yaprak geleceğe umut olsun diye.

Bugün umut var ülkemde. Kardeşlik var. Bugün özgürlük var ülkemde, barış var. Tabiat; savaşa, kötülüğe, ırkçılığa, karamsarlığa kapamış gözlerini tüm gücüyle.

Ve; bugün yeni bir başlangıç olsun hepimizin yüreğinde. Yeni bir sayfa açalım geleceğe. Kapatalım kanla, savaşla, kinle kirlenmiş sayfalarını hayatın. El ele verelim aydınlık geleceğe. Yürüyelim baharın şarkısı eşliğinde.

Toprak uyandı... Yeniden doğdu doğa... Bir daha hiç uyumayacakmışcasına.

zincirin borçlunun üstüne degeceğine inanılmış. Birçok kimse bu inanışla mahkemeye gider gibi borçlusunu yakalayıp şhitlerin önüne getirmiş ve zincirin hüküm vermesini beklemişti...

Diğer bir efsaneye göre de zincir yere düştüğü vakit kıyamet kopacaktı. Eski İstanbullulardan bu selviyi gören **Evliya Çelebi** de bu ağaçtan şöyle bahsetmektedir. *"Kocamustafapaşa Camii hareminde zincirli servi nam-ı ile bir servi-i selviğün var. Nihal sabahları perişan olup bir sahib elimiz zincirler ile bend ettiğinden zincirli servi derler..."* "Selvinin artık taşıyamadığı ünlü zincir buradan toplanarak İstanbul şehir müzesine konulmuştur.

Büyükdere Çayırı'nda asırlar görmüş bir çınarın altına da **İkinci Mahmud** sık sık gider burada dinlenir, yeniçerilere burada tokmak oyunu oynatırdı. Bazı günlerde de devrin meşhur musikişinaslarını toplar onların nefis konserlerini burada dinlerdi. Ziraat Mektebi eski muallimlerinden Hüdaverdi Efendi *"bu çınarın gövdesi otuz iki metrelik çevreye sığdı"* diyor. Ve oyuk olan içinde bir kahve ocağı bulunuyordu.

Edirnekapı'da bir kutsal sakızağacı: **Veli Nurettin Cerrahi**... Bu zat-ı Şerif annesini çok severmiş, Büyüyüp geliştiği zaman Hac'ca gitmek bu farizayı yerine getirmek istemiş. Annesi de uygun görmüş. Tedarikini yapıp, annesi ile vedalaşıp hacca gidecek kervana yetişmek üzere evden çıkmış. Fakat yolda iki gözü iki çeşme sel sel ağlayıp inleyerek, **Allah'a** dua eden bir adam görmüş. *"Ya Rabbi ölmeden önce bana borçlarımı ödeme imkanı ver. Beni borçlu yatırma"* diye inliyor, ağlıyor, yalvanyormuş. Feryadın, figanın sonu gelmeyince kolundan tutup sormuş: *"Kardeşim ne kadar borcun var senin"* Nurettin Cerrahi varlıklı bir kimse değildi. Kimseye ihsan edecek durumu da yoktu. Fakat ağlayan adam, bu güzel yüzlü gence öyle bir ümitle baktı ki **Nurettin Cerrahi** o zaman anladı, karşındakine canını bile verse bu kadar makbule geçmeyecek. Hemen elini cebine sokup sorusunu tekrarladı *"Borcun kaç para?"* Borçlu cevap verdi... Ne tuhaftı söylediği rakam tam tamına **Nurettin**'in hac parası kadardı. Kesevi ağlayan adamın avucuna koyarak *"Bu sana Allah'ın bir armağanı"* dedi ve arkasından yapılan duaları duymamak, gurlanmamak için bakmadan hızla uzaklaştı... Fakat nereye gidecekti... Artık hac parası yoktu. Eve de dönemezdi, annesi ile vedalaşmıştı. Ayakları onu Edirnekapı'daki bu sakız ağacının yanına getirmişti. Kalın gövdesi bir insanın rahatlıkla sığacağı kadar oyuktu. **Nurettin Cerrahi** hac bitinceye kadar burada kalmaya karar verdi. Zaman zaman gözlerini kapıyor kilometrelerce uzaklıktaki hac merasimine manen katılıyordu. Arefe günü *"lebbeyk, lebbeyk"* diye tekbir getiriyor, ellerini göğe uzatıyordu. Hac töreni bittiği sıralarda sakız ağacından çıkarak evine geldi. Annesi *"nasıl olur. Hacılar daha bugün yola çıkacaklar..."* diye düşünüyordu. Kervanlar dönüp hacılar evlerine varınca, yükünü bırakan **Nurettin Cerrahi**'nin dergahına koşuyordu. *"Tebrik ederiz ey Nurettin! Arafat'ta Lebbeyk çağırırken ne kadar güzel, ne kadar mübarektin. Hepimiz seni seyrederek nurlandık. Cenab-ı hak senin hakkını hepimizinkinden üstün tuttu. Bunu müjdeye geldik..."* •

(*) meşhed: şehadet yeri

Pambık Pirenses...

ali erdoğan / tiyatro sahnesi

Bir varmış bir yokmuş. Allah'ın işi çokmuş.

Dünyanın bir yerinde, bulutu yağmayı unutan, çiçeği dalında somurtan, dağları ayakta uyuyan, kendi kendini avutan, varlık içinde yokluk çeken, durup durup içini çeken bir memleket varmış.

Bu memlekette, kekliklerin kaderi avcının iki dudağının arasındaymış. Gölgele orda burda insansız dolaşırmış.

Masal bu ya, bu memlekette de ormanın içindeki kulübede bir prensesle yedi cüce yaşamış. Ama bu prensesin adı diğer masalın tersine: **Pambık Pirenses** imiş!

Ayrıca bu masaldaki cüceler de bildiğimiz hepsi birbirinden şirin cücelerden farklıymış...

Bunlar arsız, bunlar hırsız, bunlar talancı, bunlar yağmacı, iş bitiriciymiş bunlar, bunlar göz boyamacı. Bir görsen sen bunları, yedisinde birbirinden yalancıymış. Yokmuş ormanda bunlar gibisi. Bunlar birbirinden madrabazmış. Bunlar yedi uyutanlar. Bunlar yedi belaymış...

Ne var ne yok ormanda lüp diye lüpletmişler. Dişe dokunur ne varsa silmişler süpürmüşler. Hem yemişler hem içmişler. Kim varsa ormanda hepsini haraca kesmişler.

Kim çıktıysa önlerine yatırıp yatırıp öpmüşler.

Aslanı, çakalı, sırtlanı maymuna çevirmişler.

Şimdi Allah aşkınıza koyun elinizi vicdanınıza, siz de olsanız yatırıp öpmez misiniz? Etliyi, sütlüyü götürüp daha yok mu demez misiniz? Karşı duran yok ki ormanda hızlarını kessinler. **"Yeter bel"** diyen yok ki soyguna ara versinler. Herkese ayrı ayrı hem de ince ayarlı korkulardan vermişler.

Yani sizin anlayacağınız ormanda kim var, kim yok, herkesi hizaya getirmişler. Ne yükselen bir ses varmış ne de çıkan bir nefes...

Benim asıl şaştığım:

Bu kadar öpölmeye hala uyanmıyormuş **Pambık Pirenses**!

aziz yavuzdoğan

EVLAT ve ÜSTAT

aziz yavuzdoğan

Kafa-dan'ık!

aziz yavuzdoğan

Hoca ve Eşegi

A.Y.

Hayat etik fiyaskosu...

aziz yavuzdoğan

kadınların twitter'da başlatıkları ironi akımı...

kadınların senelerdir maruz kaldıkları dışlayıcı söylemlere başta ekşici piçler 1 gün bile dayanamamışlar. kendiniz gibi öğretilmiş, sıg, basit kadınları hak ediyorsunuz bir de utanmadan komik değil falan diyorlar. komik değil zaten sorun orada

- neynek

ekşi sözlükte bu kadar rahatsız olunması nedense beni hiç şaşırtmadı. gündemde kadınları aşağılayan başlıkların eksik olmadığı sitede komik mi bu bik bik bik yaparsınız tabi.

komik olan ne biliyor musunuz? espri yaptığımızı sanmanız. komik olsun diye yapılmıyor zaten yazılanlar, çizilenler. yıllarca kadınlara söylediğiniz laflara 3-4 saat bile katlanamadınız.

~ mogi

gelen geçen asıl muhabatına ulaşır mı bilmem diyor. ulaşmış ya işte. ekşiden ala primat yuvası mı var. ulaşmış ki bin tane entry girip zırlıyorlar burada. yoksa burada her gün kadın düşmanlığı yapan, kadını aşağılayan başlıklar açan ekşi yazarı, sen kendini farklı mı sanıyordun?

~ efkarlibiri

en güzel yanlarından biri erkeklerin kadınlara, kadınların kendi aralarında eğlenmek için yaptığı bir şeyin, neden eğlenceli olmadığını anlatmak için yüzlerce entry girmesi, binlerce tweet atması.

ben eskiden mansplaining'i farazi, abartılı bir kavram olarak gördüm ama şu olay sözlüklere mansplaining tanımı olarak girebilir. gözümde o kadar somutlaştırdınız ki soyut bir kavramı uzansam dokunabilirim

~ kryptonian

bu başlıkta dahi bazı yazarların tahammül edemediğini gördüğümde ne kadar da haklı olduklarını düşündüğüm akımdır. ben de en sevdiğim cümlelerden biriyle katlıyorum efemin ironik olmasa da, "topla saçlarını rapunzel, deyyus merdivenleri kullansın."

~ connectuserectus

hale betül aktürk

kalbur saman 21

Peki, neydi tüm bunlara neden olan diyeceksiniz? Anlatayım... Niyazi bey otuzbeş yıl devlet memurluğu yaptıktan sonra emekli olmuştu. Emekli olduğundan kısa bir süre sonra da karısı Meliha'yı kaybetti. Artık, tek başına kalmıştı...

Buraya kadar da her şey iyi vede normaldi... Ne olduysa Niyazi beyin karısının ölümünün ardından kısa bir süre sonra, kendinden onbeş yaş küçük bir kadınla evleneceğim diye tutturmasıyla başlamıştı...

Herkes ona "OLMAZ" diye karşı çıktı. Tüm mahalledeki dostları hayır diyerek rıza göstermediler...

Duyduğukî Niyazi bey o kadınla mahalleden ayrıldıktan sonra evlenmemiş, tek başına hayatının sonuna dek yaşamış... Eski mahallesine birdaha dönmemiş, onları da hiç affetmemiş, iyi mi?...

**çöp adam bile çizemem demeyin
çöp adam bile çizebilirsiniz!**

aziz yavuzdoğan'dan
basit yöntemlerle
ve örnekleriyle,
alıştırmalı çizim tekniği
ve bilgilendirme kitabı...

7'den 77'ye herkes için
Tam 34 konu başlığı

eskiay

www.azizyavuzdogan.com

aziz yavuzdoğan
tin ve ten
şiiir izleri

seviştikçe hayatla, ölüm dedikodu üretir...

SIYAH
BEYAZ

"Seviştikçe
hayatla,
ölüm
dedikodu
üretir..."

aziz
yavuzdoğan

şiiir izleri

SIYAH
BEYAZ
KİTAP

aziz yavuzdoğan
**ertesi
dün**
şiiir izleri

Kaf Dağının ardında bir Zümrüd-ü Anka...
O ki; Beni öldürür, kendini doğurur her defasında!

TUNG
YAYINCILIK

"Kaf
Dağının
ardında
bir
Zümrüd-ü
Anka...
O ki; Beni
öldürür,
kendini
doğurur
her
defasında!"

aziz
yavuzdoğan

şiiir izleri

TUNG
YAYINCILIK

yazısız şeyler...

aziz yavuzdoğan

AZİZ YAVUZDOĞAN